

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΗ

ΠΕΡΙΟΔΟΣ Β'—ΕΤΟΣ Α'—ΑΡΙΘ. 16

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΕΚΔΟΣΙΣ

ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ 7 ΑΥΓΟΥΣΤΟΥ 1916

ΙΔΙΟΚΤΗΤΗΣ Δ. ΒΡΑΤΣΑΝΟΣ

ΤΟ ΦΥΛΛΟΝ ΛΕΠΤΑ 10

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ Ε. ΠΑΠΑΔΗΜΗΤΡΙΟΥ

ΣΕΝΗ ΚΑΛΙΤΕΧΝΙΑ

ΧΩΡΙΑΤΟΠΟΥΔΑ

ΠΙΝΑΚ. "ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΗΣ,"

“Η ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΗ,”

ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΙΔΡΥΘΕΝ ΤΩ 1904

ΙΔΙΟΚΤΗΤΗΣ Δ. ΒΡΑΤΣΑΝΟΣ ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ

ΠΕΡΙΟΔΟΣ Β΄

ΓΡΑΦΕΙΑ ΟΔΟΥ ΛΕΚΑ 21Α—ΤΗΛ. 1018

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΑΡΧΑΣ ΤΟΥ ΜΗΝΟΣ 16ΣΕΛΙΔΟΣ
ΜΕΘ' ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΟΥ ΨΕΛΛΙΔΟΥ ΔΕΚΑΕΠΤΟΥ ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΥ ΣΥΜΠΛΗΡΩΜΑΤΟΣ

ΓΕΝΙΚΗ ΣΥΝΔΡΟΜΗ		ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΟΥ	
Έσωτερικού και Ρουμανίας ετήσια Δρ. 20	Έσωτερικού και Ρουμανίας ετήσια Δρ. 8	Έξωτερικού	Έξωτερικού
Έξωτερικού	22		10

Έξάμνηοι εις τὸ ἤμισυ — Προπληρωτέαι ἄνευ ἐξαιρέσεως.
Πᾶσα ἐν γένει ἐπιστολή και πᾶν ἔμβλημα δέον νὰ ἀπευθύνονται οὕτω:
Κύριος Δ. Βρατσάνος, Διευθυντὴν Ἰδιοκτῆτην «Εἰκονογραφημένην» ὁδὸς Λεκά 21Α Ἀθήνας.

ΣΑΣ ΕΓΝΩΡΙΣΑΜΕΝΙ

Εἰς τὰς Ἀθήνας ὑπάρχουν διτόμιον και πλέον χιλιάδες ἐπίστρατοι. Φιλοπάτριδες πολῖται, Ἑλληνας πρὸ παντός, οἵτινες πρὸ τῶν ὀργῶν τοῦ ξενομανοῦς κόμματος, συνησπίσθησαν και ὤμισαν τὴν ὑποστήριξιν τῶν ἀληθινῶν, τῶν πραγματικῶν συμφερόντων τῆς Ἑλληνικῆς Πατριδος, τεθέντες ὑπὸ τὰς διαταγὰς τοῦ Στρατηλάτου Βασιλέως. Ἄλλαι πεντέμισυ και πλέον χιλιάδες τοιοῦτων πολιτῶν ὑπάρχουν εἰς τὸν Πειραιᾶ. Καὶ ἀνάλογοι εἰς τὰς ἄλλας πόλεις τοῦ Βασιλείου. Ὀλόκληρος αὕτη ἡ συμπαγὴς μᾶζα ἀποτελεῖται, φυσικά, ἀπὸ ψηφοφόρους, οἵτινες μὲ τὴν ψήφον τῶν θὰ ὑπερασπίσουν τὴν χώραν ἀπὸ τοῦ κινδύνου, οὗς ἐπισκωρῶνται κατ' αὐτῆς τὸ ὑποδουλωθῆν εἰς τοὺς ξένους, κατ' εὐφημισμὸν δὲ λεγόμενον Φιλελεῖθερον, κόμμα. Καὶ οἱ ἰθὺνόντες κύκλοι τοῦ κόμματος ἀπεφάσισαν νὰ ἀντιμετωπίσουν τὸν κίνδυνον αὐτὸν και ἐμνηχευθῆσαν τοὺς ἀντισυλλόγους. Ἀλλὰ ἡ ἐνέργεια αὕτη οὐδὲν ἀποτέλεσμα ἔφερε. Ὁ ἀντιφενεζελισμὸς ὀγκοῦνται καθ' ἡμέραν και οἱ ἐπιφανεῖς ὑποψήφιοι τοῦ κόμματος κατήχησαν κομμὶ βουναγιαζερ μὲ τὸ τσαντάκι ἐπ' ὀμων γυρίζοντες, τοὺς νομοὺς τῆς Ἑλλάδος διὰ τὸ εὐρον μίαν θέσιν, εἰς τὴν ὅποιαν θὰ ἠμπορέσουν νὰ ἔχουν τὴν ἐπιτυχίαν κατὰ τὰς προσχεῖς ἐκλογάς. Ἀλλ' ἐκεῖ ὅπου δὲν κατισχύει ἡ λεοντὴ ὑπάρχει και ἡ ἀλωπεκὴ. Μετὰ τὴν φρασουδεῖλαν ἡ πονηρία. Στριζόμεθα εἰς τὴν πλάτην τῆς Ἀντάντ. Καὶ φωνάζομεν εἰς τοὺς ὑπερρασιαστὰς τῆς ἐλευθερίας τῶν μικρῶν λαῶν. Ἐμπρός τί κάθεσθε, κύριοι; Ἰδοὺ στάδιον ἐνεργείας και διὰ οὗτος. Καὶ ἔρχονται τώρα οἱ ὑπερρασιασταί, προσφέροντες τὸ χρυσομένον δηλητήριον:

Ἐμπρός Ἑλληνας τί κάθεσθε; Εἰς τὴν Γαλλίαν και εἰς τὰς ἄλλας συμμαχικὰς χώρας ὑπάρχει ἑλλειψὶς ἐργατικῶν χειρῶν. Σᾶς κάνομεν τὰ ἔξοδα, οὗς μεταφέρομεν εἰς τὰς χώρας αὐτὰς και οὗς κάνομεν συμβόλαιον, διὰ τὰ εὐρετε ἀμέσως ἐργασίαν μὲ προσόδους λίαν ἰκανοποιητικὰς. Πρὸ τοῦ γεγονότος αὐτοῦ, διατὶ νὰ κάθεσθε εἰς τὴν ἀναμικὴν Ἑλλάδα, ὅπου δὲν ὑπάρχει καμμία ἐργασία; Ἰδοὺ τὸ κῶλον μὲ τὸ ὅποιον ἀνέλαβον τὸν πόλεμον κατὰ τῶν ὑπερρασιζομένων τὰ πραγματικὰ ἑλληνικὰ συμφέροντα. Ἰδοὺ τὸ χρυσομένον δηλητήριον. Κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον θὰ ἐκλείψῃ ὁ κίνδυνος, θὰ φύγουν οἱ ἐπίστρατοι ἀπὸ τὴν Ἑλλάδα, θὰ ἐξαφανισθοῦν οἱ ἀντίθετοι ψηφοφόροι. Τὸ πρᾶγμα ὅμως ἔχει εὐρύτεραν σημασίαν ἀπὸ διὰ φαίνεται ἐκ πρώτης ὄψεως και διασαλεύει ἐκ βάθρων τὴν ὑπόστασιν τῆς ἑλληνικῆς κοινωνίας και τοῦ ἑλληνικοῦ Κράτους. Ἡμεῖς κραυγάζομεν μὲ ὀλην τὴν δύναμιν τῶν πνευμόνων μας εἰς τοὺς Ἀρλενίους τῶν Ἑλευθεριῶν τῶν μικρῶν κρατῶν και τοὺς ξενομανεῖς και προδότας τῶν ἑλληνικῶν συμφερόντων ὀδηγούς των. «Σᾶς ἐγνωρίζομεν κύριοι». Ἀλλὰ μὲ αὐτὸ τί βγαίνει; Ἡ Κυβέρνησις, ἥτις θὰ ἔχῃ ἀντιληφθῆ ἤδη τὸ πρᾶγμα, πρέπει νὰ λάβῃ τὰ μέτρα ἐκεῖνα, τὰ ἐπιβαλλόμενα ὀπὸ τὴν περιστάσιν. Ἡ ἑλληνικὴ κοινωνία και τὸ ἑλληνικὸν Κράτος κινδυνεύει. Ἡ καινή-

θης και προδοτικὴ αὕτη ἐνέργεια πρέπει νὰ παταχθῆ κατακέφαλα. Ὑπάρχει ἕνας νόμος περὶ μεταναστεύσεως. Ἐμπρός! Ἐφαρμόσατέ τον τάχιστα, πατάξατε τὴν ἔχιδναν, ἡ ὅποια δαγκάνει τὴν ἑλληνικὴν κοινωνίαν!

ΤΟ ΔΕΛΤΙΟΝ ΤΩΝ ΕΞΩΤΕΡΙΚΩΝ

Ζωηροτάτη κίνησις προετοιμασιῶν τῶν Συμμάχων ἐσημειώθη κατὰ τὴν λήξασαν ἑβδομίδα, προετοιμασιῶν αἰτινες ἀποσκοποῦν εἰς τὴν ἐναρξιν γενικῆς ἐπιθέσεως τῶν ἐν Μακεδονίᾳ συμμαχικῶν στρατευμάτων κατὰ τῶν ἀντιπάλων τῶν Γερμανοβουλγαρικῶν. Τὰ εἰς τὸ πολεμικὸν τοῦτο μέτωπον εὐρισκόμενα συμμαχικὰ στρατεύματα ἐνισχυθῆσαν κατὰ τὰς τελευταίας ἡμέρας διὰ τῆς ἀποβάσεως εἰς τὴν Θεσσαλονίκην Ἰταλικῶν και Πορτογαλικῶν στρατευμάτων. Κατόπιν τοῦ γεγονότος αὐτοῦ, οἱ σύμμαχοι παρέχουν ῥητὴν τὴν διαβεβαίωσιν, ὅτι ὁ ὑπὸ τὰς διαταγὰς τοῦ στρατηγοῦ Συραγγί στρατός, ἠδύθητῃ μέρει τοῦ σημείου ὥστε νὰ δύναται νὰ ἐπιχειρήσῃ ἤδη τὴν ἀπὸ καιροῦ μελετωμένην ἐπίθεσιν κατὰ τῶν Γερμανοβουλγαρῶν. Καὶ αὐτὰ μὲν εἶναι αἱ ὑπὸ τῶν συμμαχῶν παρεχόμεναι πληροφορίες και διαβεβαίωσις. Ἀλλὰ θὰ πραγματοποιηθῆ πρᾶγματι ἡ ἐπίθεσις αὕτη; Ἰδοὺ ἡ ἐρώτησις, ἥτις προβάλλει μετὰ τὸ καθωρισμένον γεγονὸς τῆς μεταβάσεως τοῦ εἰς Θεσσαλονίκην ἀποβιβασθέντος Ἰταλικῶν στρατοῦ εἰς τὴν Βόρειον Ἠπειρον, διότι κατόπιν μόνον τοιαύτης συμφωνίας οἱ Ἰταλοὶ ἐδέχθησαν νὰ στείλωσι στρατεύματα εἰς τὴν Μακεδονίαν. Προκειμένου περὶ τοῦ Πορτογαλικῶν στρατοῦ, τὸ πρᾶγμα δὲν ἔχει οὐδεμίαν σημασίαν, δοθέντος ὅτι αἱ ἀποβιβασθεῖσαι εἰς τὴν Μακεδονικὴν πρωτεύουσαν Πορτογαλικαὶ στρατιωτικαὶ δυνάμεις εἶναι τόσον ὀλίγαι — μόλις πυροβολαρχία τινὲς — ὥστε οὐδεὶς σοβαρὸς λόγος δύναται νὰ γίνῃ περὶ αὐτῶν. Ὅταν δὲ τοιαύτη εἶναι ἡ ὄψις τῶν πραγμάτων, δύναται νὰ βεβαιωθῆ, ὅτι αἱ περὶ ἐπικειμένης ἐπιθέσεως τῶν συμμαχῶν εἰδήσεις εἶναι πρόωροι, ἂν μὴ ἀβασίμοι, καθόσον μὲ τὰς ὑπαρχούσας ἐν Μακεδονίᾳ συμμαχικὰς στρατιωτικὰς δυνάμεις, ἔστω και μετὰ τὴν προσθήκην τῶν Ρωσικῶν, εἶναι ἀδύνατον νὰ ἐνεργηθῆ ἡ ἐπίθεσις. Τοῦτο ἄλλως τε ἐπεβεβαιώθη και ὑπ' αὐτῶν τῶν συμμαχῶν ἀνακοινωσάντων ἐπανειλημμένως, ὅτι ἀναμένουν ἐνισχύσεις, μετὰ τὴν ἀφίξιν τῶν ὀποίων θέλει ἐνεργηθῆ ἡ γενικὴ ἐπίθεσις.

Κατὰ τὰ ἄλλα, ἡ ἑξωτερικὴ κατάστασις οὐδεμίαν νεωτέραν μεταβολὴν παρουσιάζει. Εἰς τὸ Ρωσικὸν μέτωπον ἡ ἀναγκαισθεῖσα Ρωσικὴ προέλασις παρου-

σιάζει σημεῖα, ὅτι δὲν δύναται πλέον νὰ ἐπαναληφθῆ, εἰς δὲ τὸ Δυτικὸν μέτωπον συνεχίζονται αἱ τοπικαὶ ἐπιθέσεις, ἄνευ οὐδεμιᾶς γενικωτέρας σημασίας δι' ἀμφοτέρους τοὺς ἀντιπάλους.

Καὶ κατὰ τὴν λήξασαν ἑβδομάδα ἐπανειλημμέναι ἐδόθησαν ἐκ μέρους τῶν Ἀνταντικῶν κύκλων διαβεβαίωσις περὶ ἐπικειμένης ἐξόδου τῆς Ρουμανίας ἐκ τῆς οὐδετερότητος. Ἀλλ' αἱ διαβεβαίωσις αὗται διδόμεναι ἀπὸ πολλοῦ ἤδη, οὐδεμίαν σημασίαν και σοβαρότητα δύναται νὰ ἔχουν. Ἡ Ρουμανία διὰ τῆς στάσεώς της ἀπέδειξεν, ὅτι ἐμμένει εἰς τὴν οὐδετερότητα. Ἄλλως τε εἶναι γνωστὸν, ὡς ἀποδεδειγμένον ἤδη, ὅτι εἰς μὲν τὴν Ἑλλάδα οἱ Ἀνταντικοὶ κύκλοι διὰ τῶν προσκειμένων αὐτοῖς ὀργάνων προσπαθοῦν νὰ πείσουν τὴν κοινὴν γνώμην, ὅτι ἡ Ρουμανία ἐξέρχεται ὀσονούπω τῆς οὐδετερότητος, εἰς δὲ τὴν Ρουμανίαν καταβάλλονται αἱ αὐτὰι προσπάθειαι διὰ νὰ καταπεισθῆ ἡ Ρουμανικὴ κοινὴ γνώμη, ὅτι ἡ ἐξόδος τῆς Ἑλλάδος παρὰ τὸ πλεονόν των, εἶναι ζητήμα ἡμερῶν πλέον. Τέχνασμα ἐφαρμοζόμενον ἀπὸ ἔτους και πλέον και τὸ ὅποιον ἔχει γίνῃ παγκοίνως γνωστὸν.

ΕΝΤΥΠΩΣΕΙΣ ΑΠΟ ΜΙΑΝ ΕΒΔΟΜΑΔΑ

Δὲν φθάνει ὅτι μᾶς ἤλθεν ἀπροόπτως ἡ αὔξησις τῆς τιμῆς τῶν ἐφημερίδων και τῶν σαγαρέτων, ἄνευ τῶν ὀποίων εἶναι ἀδύνατον νὰ συζητήσῃ ὁ Ἕλληνας, ἀλλὰ και νὰ ζῆσῃ, γνωστοῦ ὄντος, ὅτι ἄνευ συζητήσεως ὁ Ἕλληνας δὲν ζῆ, ἀλλ' ἐπανηλήθησαν και πάλιν τὰς τελευταίας ἡμέρας τὰ κινικὰ καῦματα — τί ἤθελε ὁ εὐλογημένος διευθυντὴς τοῦ Ἀστεροσκοπείου νὰ τὸ προβλέψῃ; — και ἀρχισε πλέον τὸ ἀπαίσιον τσουρούφλισμα, ὡς ἂν μὴ ἐφθαναν τὰ τόσα, ποῦ ὀφιστάμεθα ἀπὸ τοῦς παντοπόλας και τοῦς ὀπωροπόλας, δύο μεγάλας δυνάμεις, ποῦ ἐφαρμοζοῦν και αὐτὰ τὸ σύστημα τῶν πιέσεων. Ὁρισμένως αὐτὸς ὁ ἥλιος εἶναι πολὺ ἀναιδὴς κύριος, ἐξαιρετικὰ ἀναιδὴς μάλιστα, μέχρι τοῦ σημείου ὥστε ἔχει και τὴν κακοήθειαν νὰ προσποιεῖται ὅτι κοκκινίζει, ἤθην. Ἀλλὰ πῶς νὰ μὴ κοκκινίξῃ ἔμπρός εἰς τὰς τόσας ἀναιδέας, αἱ ὀποῖαι λαμβάνουν χώραν καθ' ἑκάστην εἰς τὴν ὀραίαν αὕτην πλάσιν, τὴν ὀποῖαν φανταζόμεθα ὅτι ἠνύθησεν ἐξαιρετικῶς ὁ Ὑψιστος;

Ἐπληθύνθησαν τὰ φρούτα εἰς τὴν κλεινὴν τῆς Παλλάδος πόλιν, ἐπληθύνθησαν οἱ ἄστεγοι, οἱ ἐφοπισταὶ και οἱ ἐπιθεωρησεογράφοι ἀλλ' ἐποπλαττασίσθη εἰς βαθμὸν λίαν ἐπικίνδυνον και ἐν ἄλλο εἶδος, τὸ ὅποιον και ἂν δὲν ἐπληθύνετο, δὲν θὰ συνενικνεῖτο καιεῖς ἀπὸ τοῦς φιλοσύχους και νομιμόφρονας συμπολιτῆς και ὁ ἥλιος δὲν θὰ ἤλλασεν τὴν τροχίαν του, ἂν και δὲν θὰ ἦτο ἀνάγκη και αὐτὸς ὁ στοργυλοπρόσωπος κοσμοπολίτης νὰ ἐμφανίζετο τόσον πομπωδῶς. Ἀλλ' ἄς εἶναι πρόκειται διὰ τοῦς σκύλλους, οἱ ὀποιοῖματέκλυσαν τοὺς δρόμους τῆς πρωτεύουσας, ὀπως και οἱ πρόσφυγες τὰ σπῖτια τῆς. Πόθεν ὀρημῆθη ἡ ἀγρία αὕτη κινικὴ ἐπέλασις κατὰ τοῦ Ἀστεως και τόσον ἄλλων κατοίκων; Οἱ εὐλογημένοι, δὲν ἐρωτοῦσαν πρῶτα πῶς περᾶμε ἡμεῖς ἐδῶ και ἂν ὑπάρχῃ θέσις και δι' αὐτοῦς; Ἡ μήπως ἐφαντάσθησαν, ὅτι ὑπάρχει και ἐδῶ καμμιὰ φιλόξενος χανοῦμισσα, ὀπως ὕπηρχε κάποτε εἰς τὴν Κωνσταντινουπόλιν, ἡ ὀποία ἰδίως διαπάνας συνετήρει, χάριν τῆς σωτηρίας τῆς ψυχῆς της, ὀλόκληρα τὰ γάρματα ἀπὸ τὰ ἀναιδῆ και ζεστοῖα αὐτὰ ὄντα; Και σοῦ ἔχουν ἕνα τουπέ οἱ νέοι αὐτοὶ πρόσφυγες πολὺ περισσότερον τῶν ὀμῶν των ἀνθρώπων. Κάμετε ἕνα περιπάτην εἰς τὴν πλατεῖα τῆς Ὀμονοίας και θὰ τοῦς ἰδῆτε ἐπαλόμενους ἐπάνω εἰς τὴν ἄσφαλτον νὰ κατακραυνοβολοῦν μὲ βλέμμα κυρίαρχου τοῦς ἀθλίους Ἀθηναίους, οἱ ὀποῖοι τοῦς ἐνοχλοῦν τὴν ἡσυχίαν και τὸ ραχάτι μὲ τὸ βᾶδισμά των. Δὲν μὲνι παρὰ αὐτῶν νὰ σηκωθοῦν και νὰ ζητοῦν ἐπίδομα και δημοσίας θέσεις και νὰ ὑψώσουν κεφαλὴν, διὰ νὰ ἐπιβάλουν αὐτοὶ τὴν πολιτικὴν ποῦ πρέπει νὰ τηρήσῃ τὸ Κράτος.

Κάποτε τὴν ἐπιθεωρήσιν τὴν ἔγραψαν συγγραφεῖς, κατασκευάζοντες καλαμπούρια, ἀλλὰ και στίχους ἀνομοιοσκελεῖς, ὀσὸν σπασμένα Ἰταλικά σπαγέτα και δυσκολοχόνευτος,

ὀσπερ φαγητὸν Ἀθηναῖκοῦ γεστωρᾶν, ἀλλ' ἔκαμαν κάτι ἐπὶ τέλους, ἔστω και ἂν τὸ ἀλάτιζαν ἀντὶ μὲ ἀττικὸν ἄλας, μὲ ἀλάτι χονδροκομμένο τοῦ Σφᾶς. Ἀπὸ πέρσιου και πρὸ πάντων ἀπὸ ἐφέτος, οἱ μάγειροι αὐτοὶ ἐθεωρήθησαν περιττοὶ ἐντελῶς και ἐκλήθη ἡ μοδίστρα, ἡ καπελλοῦ και ὁ σκηνογράφος. Και ὡς ἐδῶ μὲν τὰ πρᾶγματα πηγαίνουν ὕποφερτα, ὀποσοδήποτε. Τώρα ὀμως τὴν ἐπιθεωρήσιν τὴν γράφουν οἱ Ἀστυνόμοι. Ἀλλ' οἱ εὐλογημένοι αὐτοὶ χριστιανοὶ δὲν ἀρκοῦνται εἰς τὰς τόσας ἄλλας ἐπιθεωρήσεις ποῦ κάμνουν, ἀλλὰ θέλουν νὰ προσθέσουν εἰς αὐτὰς και τὴν θεατρικὴν; Και ἔπειτα εἰς ἐποχὴν ποῦ ὀλοι οἱ Ἀθηναῖοι ἀνεξαρτήτως φύλλον, ἡλικίας και θέσεως, ἔχουν γράψῃ ἀπὸ δεκατρεῖς ἐπιθεωρήσεις ὁ καθεὶς διανθισμένως μὲ τὸ λεπτότερον ἀττικὸν ἄλας δὲν θὰ ἔπρεπε νὰ μένουν αὐτοὶ ἀμέτοχοι τοῦ κακοῦ διὰ τὸ ἀναγκαιζοῦν ἀκριβῶς; Ἀλλ' ἔτσι δημιουργεῖται καὶ νέα κατάσταση, ἡ ὀποία εἶναι ἀγνωστον τί ἔκτασιν θὰ λάβῃ και ἔως ποῦ θὰ φθάσῃ. Διότι μᾶ φορὰ ποῦ ἐδόθη τὸ παραδειγμα, θὰ γίνουν καρογαγωγεῖς νὰ ἐκδώσουν ἐφημερίδας, ἐρωμένοι νὰ γίνουν μοδίστρες και αἱ μοδίστρες παπάδες, και οἱ ὀφρολογοῖποι θὰ ἀναλάβουν νὰ ἐπισκευάσουν τὸν μηχανισμόν τῆς λειτουργίας τοῦ Κράτους και οἱ ψωμάδες θὰ γίνουν γλῦπται και οὕτω καθεῖς. Ἐκτὸς ἐάν οἱ Ἀστυνόμοι ἐμνηχευθῆσαν ν' ἀποτελέσωμεν ὀλοι τὰ νοῦμα μᾶς ἐπιθεωρήσεως μεγάλης Παναθηναϊκῆς, ὀπότε, ἔ, ὀπότε, θὰ τὸ ὀπομένομεν, ἐρ' ὀσον και αὐτὸς ὁ ἀρχεὶος ἥλιος ἐξοκολουθεῖ νὰ μᾶς φεροβολῆ μὲ τὰς πυροπολητικὰς ἀκτίνας του.

ΑΠΟ ΤΗΝ ΣΩΗΝ ΚΑΙ ΤΗΝ ΦΥΣΙΝ

ΑΜΑ ΔΥΗΙ Ο ΗΛΙΟΣ

Τὴν ὀρα ποῦ κλίνει ἐπὶ τοῦ ὀρίζοντος τὸ ἄστρο τῆς ἡμέρας, ἡ πόλις τῆς Παλλάδος πνίγεται σὸ ἀρωμα. Ἀπὸ παντοῦ ἀναδίδεται ἕνα μεθυστικὸ μῶρον τὰ φυσικὰ και τὰ ζωντανὰ ἀνθὴ σκορπίζου ἀπὸ κοινὸ εὐωδίας...

Κατὰ τίς στιγμῆς αὐτές, ποῦ ἡ ζῶη ἀρχίζει ν' ἀποβάλλῃ τὸ πῆζον τῆς ὀλης ἡμέρας και νὰ ἰδανικνεῖται και νὰ τείνῃ πρὸς λίγην ζωηρότητα, μορρεῖ νὰ πῃ κανεῖς, ὅτι ἐξατμίζονται ἐπὶ τῶν λευκῶν πεσοδρομίων χίλια ἀόρατα φαλίδια ἀρωμάτων ὀλα ἀνθίζουν και ὀλα εὐωδιάζου, κ' ἀπὸ τὸ χῶμα ἀκόμη σάν ν' ἀναβῆναι εὐωδία ὀδῶν...

Τὰ πάντα ἐξιδανικνεῖνται ἡ ὀρατῆς χρωματιστῆς νότες, ποῦ σκορπίζου τὰ παγωτὰ στὰ ζαχαροπλαστεῖα, δὲν δροοῖζου μόνον τὰ χεῖλη ἐκείνου ποῦ τ' ἀπολαμβάνου, ἀλλ' εὐχαριστοῦν και τὰ μάτια τῶν παρακαθημένων ἡ νταντέλλες κ' ἡ κορδέλλες τῶν κυριῶν δὲν ἰκανοποιοῦν μόνον τὸν ἐγωισμόν τῶν δικῶν τους, ἀλλὰ δίδου και ὀλίγην τροφήν σὸ γούστο τοῦ καλλιτέχνη, ποῦ τίς βλέπει. Ἡ τελευταία χρυσὴ ἀκτὴ τοῦ ἡλίου τὰ μεταβάλλει ὀλα εἰς ὀδῶνα ἐπὶ τῶν λευκῶν πεσοδρομίων νομίζει κανεῖς, πῶς ἔχουν ἐφαλλίσθη πέταλα ἀνθῶν...

Κι' ὁ οὐρανὸς κατὰ τὴν ὀραίαν ὀραν τῆς δύσεως δὲν εἶναι μόνον στολισμένος μὲ ὀρὸς και μῶβ γᾶζες, ἀλλὰ και μὲ σκόρπια λουλούδια φιλόκαλος σάν τίς Ἀττίδες τους φροντίζει βράδου βράδου νὰ κάμῃ κ' αὐτὸς τὴ δικὴ του τουαλέττα. Τὸ ἴδιο κ' ὁ Ἀττικὸς ὀρίζων, ὁ ὀποῖος, ἄμα γέρῃ ὁ ἥλιος, εἶναι κατακέντητος ἀπὸ τριαντάφυλλα... Ναί, εἶναι ἡ στιγμῆς, ποῦ αἱ Ἀθῆναι δὲν εἶναι μόνον βουτηγμένα στὰ ὀδῶα και ποῦ πνίγονται εἰς τὰ ἀρώματα, ἀλλὰ ποῦ πῆρουν τὴν ἀβρότητα και τὴν γοητείαν ὀνειρου. Τὸ ἄνο κομμάτι αἰφνης τῆς Δεωφόρου Πανεπιστημίου, μὲ τὰ δύο του γνωστὰ εἰς ὀλους μεγάλα ἀντιμέτωπα Ζαχαροπλαστεῖα, παρουσιάζει κάτι τὸ ἐξαιρετικῶς κομψόν μᾶ ὀραία γωνία βελουδένου γαλάζιου οὐρανοῦ, κάτωθεν τοῦ ὀποῖου ὀλοι οἱ ἄνθρωποι φαίνονται ἔμορφοι και ὀλα τὰ πρᾶγματα προσλαμβάνου καλλιτεχνικὰς γραμμᾶς. Ἡ ὀσχημότερα, ἐπὶ παραδειγματι, κυρία μῆσα εἰς σὸ περιβάλλον αὐτὸ, δὲν μορρεῖ παρὰ νὰ φανῇ νόστιμη, ἔκαι ἡ πλέον ἀκαλαίσθητη τουαλέττα, ἐάν διέσχίς τὰ ἐν λόγῳ δύο πεσοδρομῖα, ἀναμφιβόλως δὲν θὰ ἐπροξένη κακὴν ἐντύπωσιν.

Μετ' ὀλίγας ὀμως στιγμᾶς, ὀταν ἀρχίσῃ νὰ προβάλλῃ τὸ πρῶτο σκότος, τὰ πάντα μεταβάλλου ὀπνιν. Ὀλη ἡ μαγεῖα τῶν ὀραίων ἀποχρώσεων, ὀλο τὸ ὀδῶνον χῶμα χάνεται. Ἐνα φαῖον βέλο ἀρχίζει νὰ ἐξαπλοῦται γύρω, κ' ὀλα βυθίζονται σὸ ἡμίφως και στήν ἡμελαγχολία κ' αὐτές ἀκόμη ἡ σκέψεις γίνονται πένθιμες...

Ἀλλ' ἡ πόλις τῆς Παλλάδος, καιτοῖ και τὴν ἀγλή της μὲ τὸ πρῶτο σκότος τῶν νυκτῶν τοῦ θέρους, ἐξοκολουθεῖ ὀμως πάντοτε νὰ εὐωδιάξῃ. Σάν νὰ τὴν ραῖνῃ κρυφὰ μὲ ἀνθὴ κάποιου κρινόλευκο ἀόρατο χερσῶν.

ΔΗΜΟΥ ΒΡΑΤΣΑΝΟΥ

Ο ΑΝΗΦΟΡΟΣ ΤΟΥ ΓΟΛΓΟΘΑ

(Συνέχεια από το προηγούμενο)

«Η Μίτσα, αφού έβοήθησε την θείαν της να ένδυσθ, έβγήκε στη γέφυρα και εθαύμαζε το όρατο θέαμα της «μεγάλης πολιτείας».

«Ο ήλιος είχε πέσει και είχε αρχίσει να σκοτεινιάζει. Γύρω τους η θάλασσα είχε μαυρίσει. Πέρα εκεί κατά το ήλιοβασιλευμα, επάνω εις τον ουρανό, που είχε πάρει ένα άπαλο φυσικό χρώμα, είχαν άπλωθ, σαν από χέρι ζωγράφου, ιδιότροπα μερικές πινελιές κόκκινες και κίτρινες, αρμονικά πολύ. Έπάνω, απ' τον Λεβάντε, η νύκτα είχε αρχίσει να άπλώνη τον πέπλον της και μέσα εις το στακτι φόντο του έστεκεν δροθιο με χίλια δυό χρώματα το αιώνοβιο μαρμάρινο μνημείο. Και σιγά - σιγά, άραιά - άραιά, όλόγυρά τους άρχισαν να προβάλλουν μέσα στο σκοτεινό χρώμα, να έχυνότανε όλοένα στο διάστημα, τα φώτα της πολιτείας και από πέρα εις κάτω στη θάλασσα άπλώθηκε ένας μαύρος πέπλος, κατάστικτος από μυριάδες φώτα.

Τότε μια φωταύγεια έχύθηκε επάνω από το «κλεινόν άστν» και κάτω, μέσα εις τα σκοτεινά νερά, κατοπτρίσθη όλο αυτό το κάδρο και τα φώτα, που έσελάγισαν και έτρεμοβύλιαζαν μέσα εις το νερό, το έκαμαν άληθινό πανόραμα.

— Τί μαγεία! είπε η Μίτσα εις την θείαν της. Άληθινή φερερί.

«Έξαφνα ένας κρότος, καθώς ήτο άκουμψημένη εις τα ποντέλλια, ήκούσθη. Κάτι έσφενδονίσθη από κάτω, κόλλησε εις τα σιδηρά στηρίγματα και τα συνεκλόνησε άποτόμως. Η Μίτσα έτρόμαξε και έτραβήχθη όρμηφύτως προς τα μέσα. Ένα σιδερένιο κοράκι είχε κρεμασθ από τα ποντέλλια, ταυτοχρόνος δέ μια σκιά άνερχήθη και έπήδησε εις το κατάστρωμα. Έπειτα άλλη και παρέκει άλλη. Σάν άνθροποπάγοι, σαν Κανίβαλοι, ώρμησαν προς όλας τας διευθύνσεις. Μία τέτοια σκιά έσταμάτησε πρό της Μίτσας.

— Καμιά βάρκα κυρία.

«Ήσαν οι βαρκάρηδες του Πειραιώς. Άλλ' η Μίτσα δέν έχρειάζετο βάρκα. Προνοητικώτατα είχε τηλεγραφήσει του θείου της, πριν φύγουν από το νησί. Και πράγματι μετ' όλιγον ήκουσε την φωνήν του. Ήταν σκυμμένος από το σιράγιο της πρώτης θέσεως και έφώναζε.

— Μίτσα! Εύλαλία!

— Έδώ! άπήντησεν η Μίτσα και έτρεξε προς την θείαν της, άφήσασα τον βαρκάρη. Έκεινος την έφίλησε στοργικά και την ήρώτησε διά το ταξίδι των, ενώ η Μίτσα τον ώδηγούσε εις την καμπίνα του πλοίαρχου.

Εις την πόρτα έστεκε η κυρία Μαρκέτου έτοιμη έντελώς, φυλάσσουσα σαν κέβρερος την καμπίνα από εισβολήν βαρκάρη. Έξαφνα διέκρινε την Μίτσα και τον σύζυγον της και έκαμε δυό βήματα.

— Χρήστο!

— Καλώς ώρισάτε. Πώς είσαι; Θά ύποφέρατε βέβαια στο ταξίδι.

— Μή ρωτάς. Και το βαπόρι μικρό, άθλιο. Θεέ μου!

«Έπειτα από αυτήν την εισαγωγήν έπηκολούθησε λεπτομερής άφήγησις των περιπετειών. Τέλος, αφού ηύχαρίστησαν τον πλοίαρχον, τον άπεχαιρέτησαν και κατέβηκαν την σκάλα.

Κάτω έπερίμενε η άτμάκατος του Ύγειονομείου ύπό ένα ύπαξιωματικόν. Ένας ναύτης δροθιος, ξυπόλυτος, από το καμπούνη και ένας από την πρύμη, πίσω απ' τον μουσαμά της κουκούλας, με γάντζους εις το χέρι, έκρατούσαν την άτμάκατο διπλωρωμένη εις την σκάλα.

«Ο ύπαξιωματικός έχαίρετ' ης και έδωκε το χέρι εις τις δυό κυρίες διά να καθίσουν κάτω από την κουκούλα, εις τον με ύψηρόσια στρωμένον μπάγκον. Ο κ. Μαρκέτος έστάθη δροθιος και έκρατείτο από τα σίδερα της κουκούλας.

— Άποσόν! έφώναζε ο ύπαξιωματικός, σπεύδον προς το οικαιοστρόφιον.

— Πρόσω ήρέμα! διέταξεν έπειτα εις τον μηχανικόν.

«Η άτμάκατος άπεσπίαθη με ένα λίκνισμα, ο δούπος της έλικος, ρυθμικός, ήρχισεν άργά - άργά και έπροχώρησε.

— Όλοταχώς! είπε τώρα ο ύπαξιωματικός.

«Έπειτα παρέδωκε το στρόφαλον εις ένα ναύτην, που έστεκε κοντά του, και έτρεξε πίσω στην πρύμη.

— Ποϋ θέλετε να πάσουμε κύριε βουλευτά, παρακαλώ, ήρώτησε τον κ. Μαρκέτον.

— Μά εκεί εις την άποβάθρα του Σταθμού.

— Μάλιστα, παρακαλώ.

Μετ' όλιγον παρήλθαναν πρό των παρά το στόμιον του λιμένος των Άλών δεμένων βαποριών. Έπειτα ήκούσθη η φωνή του ύπαξιωματικού πάλιν.

— Ηρέμα!

«Έπλησίαζαν. Οι ναύται της πλώρης και της πρύμης έπλάγιασαν τους γάντζους, έτοιμοι.

— Κράτει! διέταξε ο ύπαξιωματικός.

«Ο δούπος της έλικος έπαυσε και η άτμάκατος λικνιζόμενη έπροχωρούσε προς το μουράγιο. Ο ύπαξιωματικός έχείριζε με το οικαιοστρόφιον και η άτμάκατος έδιπλώρωνε διαγράφουσα μεγάλην καμπύλην γοργά.

— Μία δυό στροφές άνάποδα! Κράτει!

«Είχε πέσει κανονικώτατα δίπλα εις το κρηπίδιωμα. Άλλά είχε προσπεράσει την σκάλα. Οι ναύται είχαν άρπάξει έν τώ μεταξύ τους κρίκους με τον γάντζον.

— Λέβα λίγο. Λέβα!

Τώρα η κουπαστή είχε κολλήσει άκίνητη έντελώς σχεδόν εις την σκάλα και ο ύπαξιωματικός έπήδησε έξω και έκεινε το χέρι εις τις δυό κυρίες, η όποιες η μία μετά την άλλην έπήδησαν εις το κρηπίδιωμα.

«Ο κ. Μαρκέτος έν τώ μεταξύ έξητούσε άνθροπον διά τας άποσκευάς.

— Δέν εινε κανένας λούστρος; ήρώτησε τον ύπαξιωματικόν.

— Άφήστε παρακαλώ. Μην άνησχείτε. Θά τα φέρουν κοντά τα παιδιά, παρακαλώ! είπε η κυρία Μαρκέτου.

«Έπειτα έστράφη προς δυό ναύτας του πληρώματος.

— Έλα βρε Γεώργη με τον Στραπέλα να πάτε κοντά της βαλιτζες, έδώ στον σταθμό.

Δύο ναύτες έπήραν της βαλιτζες. Οι έπίσημοι έπιβάται ηύχαρίστησαν τον ύπαξιωματικόν και τον άπεχαιρέτησαν. Και η συνοδεία έξεκίνησε διά τον σταθμόν.

Τέλος μετά μισή ώρα κατέπλεαν εις την «Μινέρβα».

— Δόξα να έχη ο Ύψιστος! είπε η κυρία Μαρκέτου, όταν, αφού έβγαλε το καπέλο της, έξαπλώθηκε εις ένα άναπαντικώτατον φωτέϊν.

ΤΟ ΚΑΙΝΟΥΡΓΙΟ ΦΡΟΥΤΟ

Μολονότι ήτο πεθαμένη από την κοούρα η Μίτσα, δέν έκλεισε μάτι όλην την νύκτα. Η σωματική κόπωση της είχε προκαλέσει μίαν ανευματικήν και νευρικήν υπερδιέγερσιν, η όποια συνωδεύετο από άτελειώτες σκέψεις. Δέν έβλεπε την ώρα να ξημερώση.

Τέλος κατά τας όκτώ εσηκώθηκε και, αφού ένδύθηκε, έξηγήσε το πρόγευμά της. Έν τώ μεταξύ ήκουσε και εις το παράπλευρον δωμάτιον, όπου έμενεν η θεία της, όμιλιες. Έκτύπησε λοιπόν την πόρτα και της άνοιξαν. Ο θεός της είχε ένδυσθ έπίσης, άλλ' η θεία της άνεπαύετο.

«Αφού έπήραν το πρόγευμά τους, ο κ. Μαρκέτος έδιάβασε δυό - τρία γράμματα συμπολιτών του, που του έφερον ο καμαριέρης, τα έπάτησε μ' ένα προς - καπιέ επάνω εις το τραπέζακι, έκράτησε σημειώσεις εις το καρνέ του και έσηκώθη.

— Λοιπόν, αρχίζουμε από τα δικά μας! είπε. Θέλεις να πάμε εις την Τράπεζαν; ήρώτησε την Μίτσα.

— Όπως θέλετε! άπήντησεν εκείνη.

— Βάλε λοιπόν, το καπέλλο σου.

(Η συνέχεια εις το προσεχές)

ΠΡΟΤΥΠΟΝ ΟΔΟΝΤΟΪΑΤΡΕΙΟΝ

Κ. ΔΑΜΙΑΝΟΥ

ΙΑΤΡΟΥ ΤΟΥ ΕΘΝ. ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΟΥ, ΔΙΠΛΩΜ. ΤΗΣ ΣΧΟΛΗΣ ΤΩΝ ΠΑΡΙΣΙΩΝ

ΕΙΔΙΚΟΥ ΤΩΝ ΠΑΘΗΣΕΩΝ ΤΟΥ ΣΤΟΜΑΤΟΣ ΚΑΙ ΤΩΝ ΟΔΟΝΤΩΝ

9-12 και 3-5 καθ' εκάστην πλήν της Κυριακής και Πέμπτης μ.μ.

ΑΘΗΝΑΙ, ΟΔΟΣ ΚΡΗΣΙΩΤΟΥ 6*

GABRIELLE D'ANNUNZIO

* ΔΕΛΦΙΝΙ *

— ΞΕΝΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ —

Κάτω στην άκρογαλιά τον έλεγαν Δελφίνη και το παρα- τοούκλι του επήγγαινε θαυμασία, γιατί μέσα στο νερό έμοιαζε πραγματικά σαν δελφίνη, με κείνες τις πλάτες που γε κυρτώσει το κουπί και είχαν μαυρίσει τα κυνικά κούματα, με την χονδρή εκείνη μαλλιαρή κεφαλή, με την υπεράνθρωπη δύναμη των ποδαριών του και των χειρών που του επέτρεπε να κινή τσαλίμια, σάλτους και βουτιές, που σ' έκαναν ν' ανατριχιάζει. Έπρεπε να τον έβλεπατε να πέφτη μ' ένα ούρλιασμα από τον βράχο των «Φορρόν», σαν άηχος πληγωμένος στη φτερογχα, κ' έπειτα να προβάλλη είκοσι όργιές μακριά, έξω από το πράσινο νερό, με ορθάνοικτα τα μάτια του άπέναντι στον ήλιο. Έπρεπε να τον έβλεπατε! Άλλά ίσως ήτανε πιδ έμορφος άπάνω στη παραντίσα, σκαρφαλωμένος στ' άλμπουρο, ενώ ο σιρόκκος έσφύριζε άνάμεσα στα σχοινιά και η θύελλα έμυκώτανε κάτω που νόμιζες ήθελε να τον καταπιή.

Δέν είχε ούτε πατέρα ούτε μάνα. Την μάνα του την είχε σκοτώσει ο ίδιος όταν τον έγεννούσε, μια φθινοπορινή βραδυά, είναι τώρα είκοσι χρόνια. Τον πατέρα του, τον είχε φάγει η θάλασσα! Τον είχε φάγει η θάλασσα, μια βραδυά που ο λιμπέτσος ούρλιαζε σαν εκατό λύκοι και ο ουρανός, στα δυτικά, έμοιζε μ' αίμα. Από τότε, η άπέραντη εκείνη έκταση του νερού εξακούσε σ' τη φυγή του μια περιέργη μαγεία. Άκρωτανε το κύμα ώσαν από τον ήχο του να καταλάβαινε κάτι, και του μιλούσε, όπως μια μέρα μιλούσε στον πατέρα του, με όρμες άγάπης και παιδικές τρυφερότητες, που άπλώνονταν μέσα σε άγρια δυνατά τραγούδια, η μέσα σε τραγούδια άπαλά, ναουριστικά, γεμάτα από μελαγχολία.

— Έκεινος είναι εκεί και κοιμάται — είπε μια μέρα στη Ζάρα — και εκεί θέλω να πάγω κ' εγώ. Με περιμένει το ξέρω πως με περιμένει, τον είδα γδές . . .

— Τον είδες; — είπε η Ζάρα στριφογυρίζοντας τα δυό της μεγάλα μάτια, πούταν μαύρα σαν την καρβίνα της παραντίσας.

— Ναι, τον είδα, πίσω από την πούντα των Σουπηών που η θάλασσα είναι σα λάδι. Και εκείνος με κύτταζε . . . με κύτταζε . . .

Το κορίτσι αισθάνθηκεν ένα ανατριχιασμο φόβου πίσω στα νεφρά.

Μά τί υπερέφρανο θηρίο πού ήτανε εκείνη η Ζάρα. Ύψηλή και όλόσια, σαν το άλμπουρο του τριγκέττου, με κάτι λιγύσματα πάνθηρα, με κάτι δόντια χελιδνας, με κάτι κατακόκκινα χείλια και ένα στήθος, που σου έχωνε στο αίμα τη μανία να δαγκάσης και έκανε να ρυτιώνεται το πετάι στα δάκτυλα μα τον Άι Φραγκίσκο, τον Προστάτη!

«Εκείνη και το Δελφίνη είχαν πάντοτε άγαπηθ, όπταν ακόμη έπαιζαν με την άμμο κ' επήραζαν τα καθούρια η κλωτσοκοπούσαν το γλαυκό νερό! είχαν φιληθ χίλιες φορές μπροστά στον ήλιο και στη θάλασσα, είχαν πεταξει χίλιες φορές το τραγούδι της νεότητος τους . . . Δυνατή, τολμηρή, ώραία νεότη, που γε ψυθ η μέσα στο άλμυρο νερό, σαν ατσάλινη λεπίδα!

«Η Ζάρα τον έπερίμενε να γυρίση, κάθε βραδυά, μόλις ο ουρανός έπερνε το χρώμα του κρασιού και το νερό είχε έδώ κ' εκεί ίσχωριμες ανταύγειες.

«Η παραντίσες ξεπροβαίνανε κατά κοπάδια, σαν παληό- πουλα, από την πούντα των Σουπηών, μακριά, μακριά! αλλά εκείνη του Δελφίνι, έτρεχε μπροστά όλόσια, ευκίνητη, με το κόκκινο πανι φουσκωμένο από άνερα, πούτανε μια χαρά να την έβλεπατε. Και «το Δελφίνη» στεκότανε δροθιο στην πύρα και άκίνητο, σαν μια στήλη από γρανίτη.

— Όεεεεεεε . . . έφώναζε η Ζάρα — Καλό ψάρεμα . . .

«Έκεινος της άπαντούσε! οι γλάροι σκωνώντανε κοπάδια από της σκοπελειές φωνάζοντας, ενώ σ' όλη την άκρογαλιά έσκαρπίζονταν ο θόρυβος των ψαράδων και η μυρωδιά της θάλασσας.

Άλλά η μυρωδιά της θάλασσας, τους έμέθαι, εκείνους τους δυό. Μερικές φορές, καθώντανε κυττάζοντας ο ένας τον άλλον μέσα στα μάτια, χωρίς να κουράζωνται, σαν μαγεμένοι, εκείνη, καθισμένη στο χείλος της βάρκας, εκείνος, ξαπλωμένος στα πόδια της, ενώ το κύμα τους έκουνούσε ναουριστικά, και γι' αυτούς έτραγουδούσε, το κύμα πούταν πράσινο, σαν άπέραντος άγρης του Μάη, που ο άγέρας σαλεύει.

— Τί έχεις στα μάτια. Ζάρα, άπόψε; έψιθύριζε το Δελφίνη — Θά το ώρκιζόμουνα, κύττα, σύ πρέπει νασαι μια από εκείνες τις μάγισσες που είναι στη θάλασσα, μακριά - μακριά, και είναι μισές γυναίκα και μισές ψάρι, που όταν τραγουδούν, οι άνθροποι μένουν σαν πέτρες, και έχουν τα μαλλιά ζωντανά σαν φείδια. Καμιά μέρα θά γίνης πάλι μάγισσα και θά πηδήξης στο νερό, και θά μ' αφήσης έδώ μαγεμένο . . .

— Τρελλέ! — του έλεγε εκείνη με το στοματάκι ορθάνοικτο, δείχνοντας τα μαργαριτάρια εκείνα που γε ήρφευει ποιδς ζέρει ποιδ μαγεμένη θάλασσα. Και του έχωνε τα χείρα μέσα στα μαλλιά, και τον έκρατούσε εκεί πεσμένον στα πόδια της και τρέμοντα σαν την λεοπάρδαλη μέσα στις άλυσσιδες.

Το κύμα έμύριζε περισσότερο από κάθε φορά.

Μίαν αύγη του Ίουνίου επήγε και η Ζάρα στο ψάρεμα. Μές στον λευκό άνερα έπνεε μια δροσιά, που έδιδε ευχάριστα ανατριχιάσματα στο αίμα. Η άκρογαλιά ήταν σκεπασμένη από τους άτμούς, όλόκληρη. Έξαφνα μια άκτιδα έτρυπήσε την όμίγλη, σαν μια χρυσή σαίτα, κάποιου θεού, ύστερα άλλες άκτιδες, μια δέσμη από φώς, κ' έφάνηκαν έξαφνα μακριές γραμμές κατακόκκινες, ίσχωριμες κηλιδες, ροδόχρωμα τρεμουλιαστά πλαίσια, πορτοκαλόχρωμα πού- πουλα, κυανόχρωμες ούρηές, και άργά άργά ένωθήκανε σε μια θαυμάσια χρωματική συμφωνία. Οι άτμοι σαν να τους είχε σκουπίσει πέρα και πέρα μια πνοή άνερα, χαθήκανε. Και ο ήλιος, ώσαν μεγάλο αίματόχρομο μπί, έριξε τους χρυσούς του κερανοούς άπάνω στη έρυθροκόκηνη θάλασσα με τους πλατείς και γαλήνειους κυματισμούς. Κοπάδια από γλάρους έρριγναν φωνές που έμοιαζαν με άνθροπινα γέλοια, ζυρίζοντας το νερό με το άνοικτο στακτόχρομο πέταγμα τους.

«Η παραντίσα τραβούσε βόλτες με κάτι άπρόοπτα τσαλίμια, σαν ναταν ζωντανή. Ανατολικά, προς το βράχο των Φορρόνι είχαν άκόμη άφθονο ψάρι. — Κύτταζε — είπεν η Ζάρα στο Δελφίνη που ήτανε άπασχολημένος με το πανι μαζί με το γκαβό Τσατέ και με το γυιδ του Πακιδό δυό παληόπαιδα, μαύρα και δυνατά σαν το σίδερο — κύτταζε, πως φαίνονται μικρά, μικρά τα σπίτια κάτω στην άκρογαλιά. Μοιάζον με τα σπίτια της φάνης της κουμπάρας Νιέζε, τα Χριστούγεννα.

— Άλήθεια — έψιθύρισε ο γκαβός γελώντας. Άλλά εκείνος δέν άπάντησε. Παρατηρούσε τους στοργυλούς φελούς άπάνω στο σαπφείρινο κύμα! μόλις έκινόντανε.

— Τί ώραίο γυιδ πουχει η κουμπάρα Νιέζε; Ζάρα — είπεν επί τέλους με ένα έλαφρό ειρωνικό τόνο στη φωνή του, καρφώνοντας στο πρόσωπον της τα παληόματά του εκείνα, που μοιαζαν με τα μάτια του καρχαρία.

«Η νέα ύπέμεινε άφρατα το πυρωμένο εκείνο βλέμμα, αλλά εδάγκασε από κάτω το χείλι της.

— Ίσως — άπήντησε με ύφος άψηρημένο, γυρίζοντας να κοιτάξει ένα κοπάδι γλάρους στον ουρανό.
— Έλα τώρα, πές βέβαια... Και τί όραία φορεσιά δασμοφύλακα που φορεί, με τις κίτρινες κορδέλες, και το περό στο καπέλλο και το σπαθίκι!...
Η Ζάρα είχε γύρει προς τα όπισω ήδονικά, με το στήθος όρθιο και μισόκλειστα τα χείλια, ενώ ο μάιστρος ανέμιζε τα πλούσια μαλλιά της.
— Άγιε Φραγκίσκε, Προστάτη! — έψιθύρισε μέσ' άπ' τα δόντια το πτωχό Δελφίνι, που αισθανόταν το αίμα του να πηγαίνει άνω κάτω. — Έβρα, γκαβέ, βίρακα!

ΜΠΟΥΝΤΟΥΑΡ-ΝΟΙΚΟΚΥΡΙΟ

Κατά της πιώσεως των τριχών.

Πέρνετε μυελόν βόειον καθαρισμένον 60 γρμ. 30 γρμ. ρετινόλαδον, 10 γρμ. βάμμα ρητινης και τα θέτετε έντός δοχείου, τό όποϊον πλησιάζετε εις τήν φωτιάν ίνα διαλυθούν. Διά της άλοιφης αύτης τρίβετε τας ρίζας των τριχών της κεφαλής.

Πτώσις κρεατοελθών.

Καταστρέφουν κυριολεκτικώς τήν κανονικότητα και τήν καλλονήν του προσώπου ή κρεατοελθές. Προς θεραπείαν των, συνιστώμεν τό ακόλουθον φάρμακον.

Κατά τήν άνοιξιν, όταν έρχονται τα χελιδόνια, βλασταίνει ένα φυτόν λεγόμενον χελιδονοδότανον. Έάν αποκόψετε ένα κομμάτι από τό φυτόν αυτό, θα ιδήτε ότι αναβλύζει ένα δάκρυ εις τό μέρος που έκόπη. Αυτό τό υγρόν τό όποϊον είναι καυστικώτατον, τό βάζετε επί της κρεατοελθής ή όποια μετ' όλίγον, μαραινεται και πέφτει. Η γρηϊς αύτου του υγρού δέν βλάπτει καθόλου εις τίποτε άλλο, άποδίδει δέ τήν πρώτην καλλονήν του προσώπου.

Εφιάλης

Έάν έισθε νευρική και προσβάλλεσθε καθ' ύπνον υπό εφιάλτου, λαμβάνετε πριν ή κατακλιθίτε δύο ή τρία γραμμάρια βρωμιούχου ποτάσσης, τήν όποϊαν προμηθεύεσθε από τό φαρμακείον.

Τό καθάρισμα των γυαλιών.

Διά να καθαρίσετε γυάλινα άγγεία από βουτυροειδεις ή άλλας παγείας ούσιαι, ρίχνετε μέσα εις τα άγγεία αυτά ζεστά κατακαθίσματα του καφέ. Περιστρέφετε καθ' όλας τας διευθύνσεις, ξεπλένετε με καθαρό νερό και τότε τό γυαλί λάμπει σαν κρύσταλλο.

Κηλίδες καφέ.

Έάν λερώσετε τό φόρεμά σας από οιονδήποτε ύφασμα και άν είναι, μεταξωτόν, μάλλινον κλπ. με καφέ, αλείψετε τό μέρος που έγυθθη ή έσταξε ο καφές με γλυκερίνην. Κατόπιν, τό πλένετε με ένα πανάκι καθαρό, βουτηγμένο σε βραστό νερό, μέχρις ότου καθαρίση και τό σιδερόντε από τό αντίστροφο μέρος, μέχρις ότου στεγνώση έντελώς. Λάβετε ύπ' όψιν, ότι και τό λεπτότερο χρώμα δέν βλάπτεται καθόλου. Τό ίδιο κάνετε εάν λερωθήτε από γάλα.

Άστακός με σάλτσα.

Πέρνετε ένα άστακό ζωντανό και του κλείνετε προσεκτικά κάθε όπήν. Κατόπιν αφού τον βυθίσετε επί έν ή δύο λεπτά της ώρας έντός βράζοντος ύδατος, τον κόπτετε εις τεμάχια. Ρίχνετε μέσα στην κατσαρόλα μισό ποτήρι λάδι, άλάτι, πιπέρι, μία σκελίθα σκόρδου κομμένη σε μικρά κομματάκια, λίγο σέλινο και τέσσερα γαρύφαλα. Σφραγίζετε καλά τήν κατσαρόλα και ανάβετε μετρία φωτιά. Μετά δέκα λεπτά ρίχνετε τρεις τομάτες κομμένες και άφίνετε να βράση όλίγον, κατόπιν τον σεβρίτετε επί λεπτων τεμαχιών ψωμιού, έντός της πιατέλας.

ΑΛΗΘΕΙΕΣ

Μη προσμένης ποτέ από μένα, λόγια άγάπης ν' άκούσης θεριμά-θάν' τό χείλη μου πάντα κλεισμένα κι άπ' τό στόμα, δίν θάβρη μιλιά.

Σ' άγαπώ, οί λαίτρευω, και δημο: δέν θ' άκούσης ποτέ να στό πό: ή άγάπη για με είναι νόμος και μ' άρθεί κρηφά ν' άγαπώ.

ΑΛΚΗΣ ΑΛΑΚΙΟΣ

(Μετάφρασις εκ του Ίταλιου υπό Α. Τ.).

Η ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΦΥΣΙΣ

ΕΝΑ ΚΟΜΜΑΤΙ ΕΛΒΕΤΙΑΣ ΕΠΑΝΩ ΕΙΣ ΤΟ ΠΗΛΙΟΝ

Η όραία ελληνική φύσις, της όποιας τό μεγαλειον τόσα άθανάτα έργα έχει έμπνεύσει, επέπρωτο επί της εποχής μας να περιφρονηθή και κάθε Έλληνα, ο όποιος είναι εις θέσιν να επιχειρήση ένα ταξίδι εις τήν Ευρώπην, μόλις φθάνει ο Ίούλιος, φεύγει διά να παραθερίση εις τό Παρίσι και σε άλλες ευρωπαϊκές μεγαλουπόλεις, τήν εποχήν άκριβώς που ή κίνησις και ή ζωή των, λόγω της εποχής, έχουν μεταφερθή εις τας μεγάλας λουτροπόλεις. Έάν εξαιρέση κανεις όλίγον, οι όποιοι μεταβαίνουν εις Έλβετιαν, οι υπόλοιποι παραθερίζουν κατά τρόπον πολυ παραδόξον, επισκεπτόμενοι τας ευρωπαϊκάς μεγαλουπόλεις. Και όμως ή παρθένος ελληνική φύσις ήξιζε μεγαλειτέρας προσοχής, διότι είναι άξια και ξένους ακόμη να προκαλέση. Τά δρη της Ευρυτανίας, με τας χιονοσκεπεις κορυφάς των και τα βυθίσκια και άπεραντα διάση των από έλατα και κέδρους, δημιουργούν τοπεία άνωτερα από τα Έλβετικά, εις τα όποια οι Αθηναίοι καταφεύγουν.

Αλλά και κάθε ελληνικό βουνό και κάθε παραλία, είναι φυσικαι καλλοναί, τας όποιας θα εξεμεταλεύετο κάθε ευρωπαϊκόν κράτος.

Καμμία όμως Κυβέρνησις δέν εοκέφθη αυτών τον εθνικόν πλούτον και για να παραθερίση κανεις απολαμβάνων τήν φύσιν, πρέπει να υποστη σειράν μαρτυριών, διότι ούτε συγκοινωνία υπάρχει, ούτε οδοί, ούτε ξενοδοχεία, εκτός από ελάχιστα μέρη, εις τα όποια ή ιδιωτική πρωτοβουλία και ο πόνος του ξενητεμένου προς τήν πατρίδα του, εφρόντισαν γι' αυτά τα πράγματα.

ΤΟ ΠΗΛΙΟΝ ΚΑΙ ΟΙ ΕΜΟΡΦΙΕΣ ΤΟΥ.

ΠΛΟΥΤΟΣ ΒΛΑΣΤΗΣΕΩΣ ΚΑΙ ΜΕΓΑΛΕΙΟΝ ΦΥΣΕΩΣ.

Μία άπ' αυτάς τας προνομιούχους ξεχοχάς είναι και ή Πορταριά.

Από τα όμορφότερα βουνά μας είναι και τό Πήλιον. Στις κατάφυτες πλαγιες του άλώνονται, σαν νυφούλες, τα διάφορα χωρία του, πνιγμένα στην οργανίζουσαν φύσιν, που πλημμυρίζει από βλάστησιν και μυρωδιές. Η θάλασσα του Παγασητικού από τη μια πλευρά και τό Αιγαίον από τήν άλλην, επί αιώνων τώρα, γ' άγκαλιάζουν και του φιλάν τα πόδια, δροσίζοντάς τα με τούς άσημένιους των αφρούς. Η αύρα της θαλάσσης και τό μυρωμένο άγέρι που κατεβαίνει από τό πράσινο βουνό, άγκαλιάζονται και με χίλια παιγνίδια κυλιώνται στην άκρογιαλιά και γλυστεράν ανάμεσα στα δένδρα, πέρνοντας τό άρωμα που σκορπών ή άνδισμένες μηλιές και άχλαδιές, που σαν πράσινη χλαμίδα σκεπάζουν τό βουνό άπ' τήν κορυφή ως τα πόδια. Που και που μέσα στο πράσινο βλέπει κανεις κάτι άσπρα στολίδια. Είναι εύμορφα χωριά του Πηλίου, Λαχώνια, Ζαγορά, άνω Βόλος, Μακρυντίτσα, κάτασπρα και δροσόλουστα, που φαντάζουν σαν χιονάτα λουλούδια μυγδαλιών και σε όλα αυτά δεσπόζει ή Πορταριά, που σχεδόν στην κορυφή του βουνού, απολαμβάνει όλο τό μεγαλειό της εμορφης φύσεως.

700 μέτρα ψηλά από τη θάλασσα, χωμένη μέσα σε πελώρια δένδρα, με τα άφθονα κρυστάλλινα νερά της, με τό ηλεκτρικό της φώς, ή Πορταριά, τό υπερήφανο

χωριό, έχει γίνει ή καλλίτερη Έλληνική ξεχοχή. Μία κάτασπη κορδέλλα, που άγκαλιάζει κάθε ύψωμα και ξετυλίγεται ανάμεσα στα δάση και σε άμπέλια, τήν ένώνει με τό Βόλο. Είναι ο άμαξιτός της δρόμος, ένας θαυμασιος δρόμος, δώρο στην πατρίδα του ένός Πορταρίτη, που έπλούτισε στην ξενητιά. Αυτοκίνητα φεύγουν κάθε πρωί, μεσημέρι και άπόγευμα, εκτελούντα τήν συγκοινωνία μεταξύ Βόλου και Πορταριάς. Και οι επισκέπται της ανεβαίνουν σε τρία τέταρτα, γρήγορα και άναπαντικά, πλίντοντες από έκκληση ο' έκκληξη, θαυμάζοντες κάθε στιγμή τό μεγαλειό και τήν εμορφία, που άπλώνονται μπροστά τους.

ΕΝΑ ΚΟΜΜΑΤΙ ΕΛΒΕΤΙΑΣ.

ΤΑ "ΘΕΟΞΕΝΕΙΑ", ΚΑΙ ΟΙ ΞΕΝΟΙ ΤΟΥ.

Επόμενον ήτο μία τέτοια ξεχοχή να προκαλέση όλους τούς Έλληνας, που είναι εις θέσιν να απολαμβάνουν τή ζωή και να παραθερίζουν, όταν ο ήλιος μας καβουρντίζει πνιγμένους μέσα στη σκόνη και τήν ξέρα του καλοκαιριού. Χάρις εις τον κύριον Άθανασάκη, ο όποιος έχει κτίσει εκεί πάνω ένα Έλβετικό Ξενοδοχείο τα "Θεοξένεια", πολυτελέστερο κι' από τό της Μ. Βρετανίας, όλη ή άριστοκρατία των Αθηνών, του Βόλου της Θεσσαλονίκης και της Αλεξανδρείας περνά θαυμάσια τό καλοκαίρι εκεί. Είναι ίσως ή μόνη ξεχοχή, που έχει όλα τα προσόντα μιας Ευρωπαϊκής. Φύσις θαυμασία, Ξενοδοχείον πολυτελέστατον, περιποίησης, φώς ηλεκτρικόν, συγκοινωνία δι' αυτοκινήτων και παρ' όλην τήν σπάνιν των τροφίμων εν Βόλω και Θεσσαλία εν γενεί, με έξησφαλισμένη τήν πλουσίαν διατροφήν, χάρις εις τός μεγάλας παρακαταθήκας του ξενοδοχείου. Εκτός όμως της φυσικής καλλονής, ή όποια σε κάθε μέρος της Έλληνικής γης οργανίζει, όλα τα άλλα όφείλονται εις ιδιωτικήν πρωτοβουλία. Πουθενά δέν βλέπει κανεις τήν φροντίδα του Κράτους.

Ένα ταξίδι υποθέσεων, προ όλίγων ημερών με έφερε εκεί επάνω και άντελήφθην ίδιους δμμασιν τον πλούτον και τό μεγαλειον αυτης της ξεχοχης. Τας δλίγας ημέρας, που έμεινα, διέκρινα μεταξύ των παραθεριζόντων τήν Α. Έξοχότητα τον πρόεβν τής Γαλλίας κ. Γκυγμέν, τήν κ. Πολ. Σαρία τήν αδελφήν της κ. Μπενάκη, τον κ. Ζαρίφη τον υποδιευθυντήν της Έθνικής Τραπεζης, τον κ. και τήν κ. Δαμαλά, τον βολευτήν Βόλου κ. Χαρισιάδη τούς κ. κ. αδελφούς Αποστολίδη, τον έλεγκτήν κ. Κυριακόν, τον κ. και τήν κ. Λογοθέτη, τον κ. Δελαγραμιμάτην, τήν οικογένειαν Leon Latour εκ Καβάλλας, τήν οικογένειαν Gadouleau, τον κ. Παίκον, τήν οικογένειαν του καθηγητού του Πανεπιστημίου κ. Μαλανδρινόν, τον κ. Άγέλαστον, τον κ. Κατζηαργύρην εκ Βόλου, τήν κ. Θεοφανίδου και πολλούς άλλους. Εκτός αυτών όμως και όσοι ταξιδεύοντες εις Πειραιά, είτε εκ Θεσσαλονίκης, είτε εκ Κιβάλλας και διέρχονται εκ του Βόλου, δρύνονται της ευκαιρίας και ανεβαίνουν εις τήν Πορταριά να προγευματίσουν, όπως ο Στρατηγός κ. Γεννάδης, ο Διευθυντής της Έλλην. Έτ. Οίνων και Οίνοπνευμάτων κ. Ρώς και πλείστοι άλλοι.

Ε. Π.

ΟΙ ΑΥΣΤΡΙΑΚΟΙ ΕΝΙΣΧΥΟΝΤΑΙ. — Καθ' ἡμέραν καὶ νέα ἐνισχύσεις στέλλονται εἰς τοὺς Αὐστριακοὺς τοῦ Ἀνατολικοῦ μετώπου, πρὸς ἀντιμέτωπιν τῆς Ρωσικῆς ἐπιθέσεως, ἥτις κατ' ἀρχὴν ἀνεχαιτίσθη. Μακρὰ σειρὰ πυροβολικῶν διασχίζουν τὰς Οὐγγρικὰς πεδιάδας, ὀδεύουσαι πρὸς τὸ μέτωπον τῆς Αὐστριακῆς παρατάξεως, ὅπως ἐνισχύσουν τοὺς Αὐστριακοὺς εἰς τὸν κατὰ τῶν Ρώσων ἀγῶνά των. Καὶ τὸ πυροβολικὸν αὐτὸ τῶν Γερμανῶν, τὸ ὁποῖον ἐπιφέρει τόσην θραύσιν εἰς τὰς τάξεις τοῦ συμμαχικοῦ στρατοῦ, ἀνέκοψε πᾶσαν τὴν ἐπιθετικὴν ἐνέργειαν τῶν Ρώσων.

Αἱ ἐπιχειρήσεις εἰς τὸ Βερντέν. — Ἡ ἔκθεσις, τὴν ὁποῖαν ἐπιφέρει εἰς τὰς τάξεις τοῦ Γαλλικοῦ στρατοῦ τὸ θαυμασίον πυροβολικὸν τῶν Γερμανῶν, ὁμολογεῖται καὶ ὑπ' αὐτῶν τῶν ἀντιπάλων των. Κρυμμένοι μέσα εἰς τὰ δέντρα οἱ Γερμανοὶ πυροβολοῦνται καὶ ἀγρωμένοι πίσω ἀπὸ ἕνα φυσικὸν ὄχυρῶμα, ποῦ ἀποκτείνονται ἀνωμαλία τοῦ ἐδάφους, βάλλουν ἐπίστοχος κατὰ τῶν Γαλλικῶν παρατάξεων καὶ αἰετῶν τῶν σκεπτόντων τὸ πῦρ καὶ τὸν θάνατον.

Οἱ ἀγγλοὶ αἰχμαλώτοι. — Καὶ ἄλλη μιὰ ὄψις τῆς πρακτικότητος τοῦ γερμανικοῦ πνεύματος. Τοὺς αἰχμαλώτους των οἱ Γερμανοὶ δὲν τοὺς ἀφίρουν μέσα εἰς τὰ περιορισμένα στρατόπεδα νὰ ἀνιούσιν καθ' ὅλον τὸ διάστημα τῆς ἡμέρας καὶ τῆς νυκτός. Νὰ οἱ ἄγγλοι αἰχμαλώτοι, ποῦ ὀδηγοῦνται ἀπὸ Γερμανοὺς στρατιώτας εἰς τὴν κατασκευὴν δρόμων. Ἐχουν ὅλην τὴν ἐλευθερίαν των, ἐργάζονται, ὅπως θὰ εἰργάζοντο εἰς τὴν πατρίδα τους καὶ ἀμείβονται διὰ τὴν ἐργασίαν τους αὐτὴν. Μὲ τὴν ἰδιαίτην φροντίδα δὲν ἔμπορῶν νὰ ἐπιστρέψουν εἰς τὰ μέρη των καὶ νὰ κινηθῶσιν κατὰ βούλησιν.

Ἡ Γερμανία. — Ἡ ἑλλειψίς τῶν ἀνδρῶν εἰς τὴν Γερμανίαν δὲν ἔφερε καμίαν ἀπολύτως μεταβολὴν εἰς τὴν κανονικὴν ζωὴν, λόγῳ τοῦ ὅτι ἀπεσῶρθησαν ἀπὸ αὐτὴν αἱ ἐργατικαὶ χεῖρες. Εἰς τὴν Γερμανίαν ἡ γυναῖκα εἶναι ὁργανωμένη ὅπως καὶ ὁ ἀνδρῶς. Ἡ κάθε κυρία καὶ ἡ κάθε δεσποινὶς ἔχει ἐν ἐπιστρατεύσει εἰς ποῖον νοσοκομεῖον πρέπει νὰ τρέξῃ καὶ νὰ ἀναλάβῃ ὑπηρεσίαν. Ἄλλη τάξις ἔχει ἀναλάβῃ κάθε εἶδος ἀνδρικῆς ἐργασίας. Καὶ ἡ λειτουργία τῆς κοινωνικῆς ζωῆς, χάρις εἰς τὴν θαυμασίαν ὁργανώσιν, τὴν ὁποῖαν ἔχει εἰσαγάγει τὸ Γερμανικὸν πνεῦμα, προχωρεῖ μὲ τὸν ἴδιον ρυθμὸν, ὅπως καὶ κατὰ τὴν ἐποχὴν τῆς εἰρήνης.

Ὁ ξινδεμπόιγκ. — Ὁ κομῆς στρατηγός, ὅπως τὸν ὀνομάζουν, λόγῳ τῆς ἐξαιρετικῆς αἰσθητικῆς καὶ ἀναπτύξεως ἥτις τὸν παρουσιάζει γιὰ τὸν ἀκούσιν εἰς τὰ προστάγματα τοῦ ἀνάτορος του, τρέχει ἀπὸ τὸ ἕνα μέτωπον εἰς τὸ ἄλλο, νὰ παραστή τὴν γνάμην καὶ τὰ φάτα του, ἀποκτείνονται ἀνάγκη.

Τὸ γερμανικὸν πνεῦμα. — Ἄλλος ἕνας θρίαμβος τῆς πρακτικότητος τοῦ Γερμανικοῦ πνεύματος. Θαυμάσατε μέχρι ποίου σημείου ἔχει φθάσει ἡ προνοητικότης καὶ ἡ προβλεπτικότης του. Πίσω ἀπὸ τὴν πρώτην γραμμὴν τοῦ πυρός καὶ μακριὰ ἀπὸ τὸν ἦχον καὶ τὴν βολὴν τοῦ τηλεβόλου, ὁ γερμανὸς στρατιώτης, ποῦ ἦτο πρώτα γεωργός, ἀγώνει, μὲ τὸ ἀρσενικὸν ποῦ τοῦ ἔδωσαν ἡ Κυβέρνησις του, τὴν ξένην γῆν, διὰ νὰ σπεύρῃ καρπὸν, ὁ ὁποῖος θὰ τοῦ χρησιμεύσῃ κατόπιν διὰ τὴν ἐντιμήσειν του. Καὶ ἐπειτα ἀπὸ τὴν προβλεπτικότητά αὐτὴν, οἱ Σύμμαχοι περιμένουν νὰ πεινάσουν οἱ Γερμανοί!

Η ΚΙΝΗΣΙΣ ΤΗΣ ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ

ΘΕΑΤΡΙΚΗ ΚΙΝΗΣΙΣ

Τὸ «Πανόραμα τοῦ 1916» — Τὴν παρελθούσαν Δευτέρα ἔδοθη τέλος εἰς τὸ θέατρον «Κυβέλης» τὸ τόσον καθυστερήσαν ἐπετεινὸν «Πανόραμα» τοῦ κ. Τ. Μωραϊτίνου. Τὰ ἀποτελέσματα τῆς αὐστηρᾶς ἀπυνομικῆς λογοκρισίας μᾶς παρουσίασαν τὸν κ. Μωραϊτίνον ἀγνώριστον. Τὸ πνεῦμα του, τὸ ὁποῖον ἐχαρακτήριζε πάντοτε τὴν ἐπιθεωρησιν αὐτὴν, λείπει ἐντελῶς ἐξοστρακισθείσης σχεδὸν τῆς σατύρας. Δυστυχῶς ὁμοῦ καὶ ἡ φαντασμαγορία τῶν σκηνῶν, διὰ τῆς ὁποίας τὸ «Πανόραμα» ὑπερέβαλε πέρυσι ὅλας τὰς ἄλλας ἐπιθεωρήσεις, λείπει, παρατηρουμένης μᾶλλον καταπτώσεως εἰς τὸ καλλιτεχνικὸν μέρος τὸ καὶ σπουδαιότερον ἐφέτος, κατόπιν τῆς πλουσίας ἐμφανίσεως τοῦ «Σιρίφ - Φαλέρ» τῶν «Παναθηναίων» καὶ τοῦ «Παπαγάλου». Ἐν τούτοις ἐσημείωσαν ἀρκετὴν ἐπιτυχίαν, χάρις εἰς τὸ ἐκλεκτὸν προσωπικὸν τὸ θιάσου. Οἱ κ. Χ. Νέζερ, Χρυσομάλης καὶ Βιλλάρ θαυμασταί, ὡς καὶ ἡ δεσποινὴ Βορδώνη καὶ ἡ κ. Δελενάρδου. Ἀλλὰ τὸ κλῶν τῆς ἐπιθεωρήσεως εἶναι ἡ κ. Κορίννα Ζαφειροπούλου, ἡ ὁποία εἰς τὰς ὀλίγας ἀλλὰ ἐκλεκτὰς ἐμφανίσεις τῆς, μαγεύει κυριολεκτικῶς μὲ τὴν χάρι τῆς καὶ τὴν ἐμορφίαν τῆς. Τελεία εἰς ἐμφάνισιν καὶ ὑπόκρισιν, κατέχει ἐφέτος τὰ σκῆπτρα μεταξὺ τῶν πρωταγωνιστριῶν τῶν ἐπιθεωρήσεων.

Καθημερινῶς προστίθενται νέαι σκηναὶ καὶ πεταχτὰ τραγουδάκια. Οὕτω δὲ πλουτιζόμενον θὰ ἐπιβληθῆ ἀναμφιδόλως καὶ ἐφέτος τὸ «Πανόραμα». Ε. Π.

ΜΙΑ ΕΥΤΥΧΙΑ ΦΕΥΓΑΤΗ

Τὸ βλέμμα σου τὸ ἄσπαστο
γιὰ ἀλλάξῃ τὸ λόγο
καὶ κίττα μετ' τὴν ματιὰ
ποῦ μ' ἔχεις μαθημένο...
Μὴ θέλῃς πλεῖα νὰ τυραννῆς
τὸ δούσιχο κορμὶ μου,
ποῦ φαίνεται γιὰ ζωντανῶ
ἐνφ' εἶναι πεθαμένο.
Ζάκυνθος.

* ΑΓΓΕΛΟΣ ΣΑΛΟΥΤΗΣ

ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΙΚΗ ΚΙΝΗΣΙΣ

Χωρὶς θόρυβον καὶ συστηματικῶς προχωροῦν αἱ ἐργασίαι τῆς μεγάλης Φθινοπωρικῆς ἐκθέσεως τῆς Ἑλληνικῆς χειροτεχνίας καὶ οἰκιακῆς ἐργασίας. Τὴν ὅλην ἐργασίαν διευθύνει ἡ Ὑψηλὴ προστάτις τοῦ ἔργου Πριγκίπισσα Ἀλίκη, ἡ ὁποία εὐρισκομένη τῶρα εἰς τὴν Κέρκυραν, ζητεῖ ἐκτεθεῖν τακτικὰ πληροφορίας περὶ τῆς ἐξελίξεως τῶν ἐργασιῶν καὶ δίδει τὰς ἀπαιτούμενας ὁδηγίας καὶ συστάσεις. Ἡ ἐκθεσις αὐτὴ θὰ εἶναι πρωτοφανὴς διὰ τὴν Ἑλλάδα. Ἡ διάρκειά τῆς θὰ εἶναι δεκαπέντε ἡμερῶν. Συμφώνως πρὸς ληφθεῖσαν ἀπόφασιν οἱ ἐπισκέπται τῆς ἐκθέσεως θὰ ἤμπορουν νὰ ἀγοράζωσιν τὰ ἐκτεθειμένα εἶδη. Ὁ σκοπὸς τῆς ἐκθέσεως αὐτῆς εἶναι νὰ γνωσθῇ ποία εἶναι ἡ συντελούμενη κατὰ τὴν περίοδον αὐτὴν ἐν Ἑλλάδι χειροτεχνικὴ ἐργασία. Διότι ὑπάρχουν Ἑλληνικὰ χωρία, εἰς τὰ ὁποία κατασκευάζονται ἐργόγερα θαυμάσια, ἄγνωστα ἐντελῶς ἔξω ἀπὸ τὸν στενὸν κύκλον τοῦ χωριοῦ. Ἐκτὸς τούτου ἡ ἐκθεσις αὐτὴ ἀποσκοπεῖ εἰς τὴν συγκέντρωσιν ὅχι μόνον τῶν ἔργων τῆς τέχνης, τοῦ κεντήματος, τῆς ταπητουργίας, τῆς ὑφάνσεως καὶ τῆς πλεκτικῆς, ἀλλὰ καὶ τῶν ραπτικῶν εἰδῶν σχεδίων καὶ μορφῆς ἱματισμοῦ γυναικείου καὶ ἀνδρικοῦ. Εἰς τὴν ἐκθεσιν θὰ ὑπάρχη καὶ ἰδιαίτερον τμήμα σχεδίων.

Εἰς τὸ θέατρον «Ὀλύμπια» διδεται ἀπόψε ἡ ἀπὸ καιροῦ ἐτοιμαζομένη καλλιτεχνικὴ ἐσπερὶς τῶν μικρῶν ἀδελφῶν Καντιώτη. Τὴν ἐσπερίδα ἀνέλαβεν ὑπὸ τὴν προστασίαν τοῦ Α. Υ. ὁ Πρίγκηψ Χριστόφορος. Τῆς ἐσπερίδος θὰ συμμετάσχουν, εὐγενῶς προσφερθεῖσαι καὶ αἱ Δ^{ες} Καλλιόπη καὶ Ρέα Κουμουτσόπουλου, ἀμφότεραι τελειόφοιτοι τοῦ Ὡδείου Ἀθηνῶν. Ἐπίσης εἰς τὴν συναυλίαν θὰ συμμετάσχουν καὶ

καλλιτέχναι τοῦ Ἑλληνικοῦ μελοδράματος. Ἡ παράστασις θὰ τμηθῆ ὑπὸ ὀλοκλήρου τῆς Βασιλικῆς Οἰκογενείας.

Τὰ Καντιωτάκια, τὰ ὁποία ἔχουν νῦν ἐμφανισθῶν [πρὸ τοῦ Ἀθηναϊκοῦ κοινοῦ πρὸ ἔτους καὶ πλέον, θὰ συγκεντρωσῶσιν ἀσφαλῶς κατὰ τὴν ἐσπερίδα αὐτὴν τὸ πλεῖστον τοῦ θεατριζομένου Ἀθηναϊκοῦ κοινοῦ.

ΠΡΟΣΚΟΠΙΚΗ ΚΙΝΗΣΙΣ

Τὸ ἀπόγευμα τῆς παρελθούσης Κυριακῆς οἱ πρόσκοποι τῆς Γ' ὀμάδος τῶν ναυτοπροσκόπων Ἀθηνῶν, ἐξέδραμον εἰς τὸν Πειραιᾶ καὶ ἐπισκέφθησαν τὴν Ναυτικὴν Σχολὴν τῶν Δοκίμων. Οἱ ναυτοπρόσκοποι παρέμειναν ἐκεῖ περιεργαζόμενοι τὰ διάφορα τμήματα τῆς Σχολῆς μέχρι τῆς 8 μ.μ. Β. Γ. ΒΑΛΑΣΟΠΟΥΛΟΣ (Πρόσκοπος Γ' ὀμάδος).

— Τὴν παρελθούσαν Κυριακὴν ἐξέδραμον εἰς Γλυφάδα ἡ Δ', Ε' καὶ ΙΑ' ὀμάδες ὑπὸ τὸν ἀρχηγὸν κ. Καρατζᾶν, ἡ ΙΖ' ὑπὸ τὸν ὑπαρχηγόντα κ. Δημητριάδην καὶ ἡ ΙΕ' ὑπὸ τὸν ἐνωματάρχην κ. Χατζόπουλον. Ἀνεχώρησαν μὲ τὸν τροχιόδρομον τοῦ Φαλήρου τὴν 5 π.μ. κατόπιν περὶ τῆς ἐξήκω λούθησαν τὴν πορείαν τῶν μέχρι Γλυφάδας, ἐπέστρεψαν δὲ τὴν 10 μ.μ. περὶ.

Αἱ ὀμάδες Γ' καὶ Η', ἐξέδραμον εἰς τὴν Πειραικὴν ἀκτὴν, ὅπισθεν τῆς Σχολῆς τῶν Δοκίμων ὑπὸ ἀρχηγόν, τὸν ἔφορον κ. Μίνδλερ· ἐπέστρεψαν δὲ κατενοουσιασμένοι τὴν 9 μ.μ.

Ἄξιοι θερμῶν συγχαρητηρίων εἶνε οἱ κ. κ. Μόρος ἐνωματάρχης, Μοράκης ἐνωματάρχης καὶ οἱ πρόσκοποι Λιγδόπουλος καὶ Οἰκονομόπουλος, οἱ ὁποῖοι κατὰ τὴν εἰς Βουλιαγμένην ἐκδρομὴν τῆς προπαραελθούσης Κυριακῆς, ἔσωσαν ἀπὸ βέβαιου θανάτου μίαν πνιγομένην, ἀνασφράντες αὐτὴν ἐκ τοῦ βυθοῦ καὶ ἐφαρμόσαντες κατόπιν πᾶν ὅ τι ἀπαιτεῖται ἐπιστήμη. Χ. ΧΡΙΣΤΟΔΟΥΛΟΣ (Υπεν. 1ῆς ὀμάδος).

Ο ΧΩΡΙΣΜΟΣ

Σκληρότερες τοῦ χωρισμοῦ στιγμὲς δὲ θὰ βρεθοῦν. εἶναι βουνὰ πελώρια στὰ σύννεφα ὑψωμένα.
Εἶναι στιγμὲς ποῦ δὲ μποροῦν τὰ χεῖλη γὰ νὰ ποῦν,
εἶναι στιγμὲς ποῦ ἀδυνατεῖ νὰ τὰς χαράξῃ πένα.

Εἶναι βορεῖας μέσ' στὰ κλαδιὰ ποῦ πνέει μὲ μανία,
ὁ χωρισμὸς εἶναι θολὸ ποτάμι ἀγρομένο.
Εἶναι γλυκοναούθρισμα καὶ ὀρθόσος οὐρανία,
ποῦ φεύγουν ἀπὸ ἀρωστο παιδάκι μαραμένο.

Εἶναι λουλούδια χαρωπὰ μὲ γλύκα ποτισμένα,
ποῦ σκύβεις νὰ τὰ μυρισθῆς, νὰ κόψῃς ἕνα κλωνο.
Μὰ 'κεῖ δὲν τὰ ἔφτιασε, τὰ βλέπει μαραμένα.
Αὐτὸς εἶναι ὁ χωρισμὸς, ποῦ φέρει τόσο πόνο.»

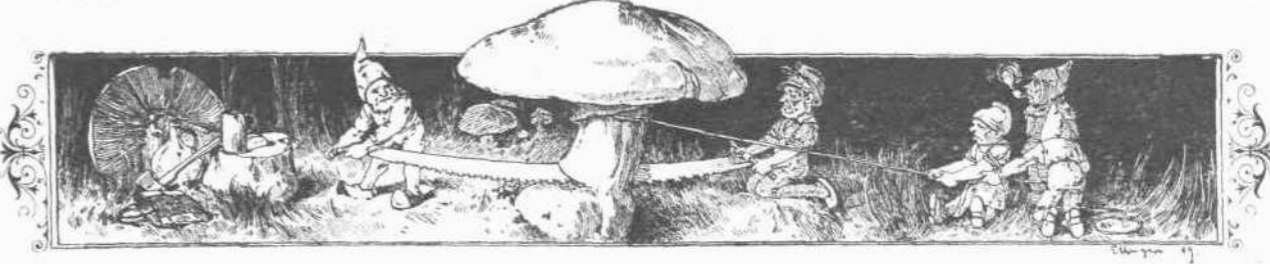
Στὶς ματωμένες του στιγμὲς ὁ χωρισμὸς καὶ μένα
ἕνα αἰθέριο δειλινὸ μὲ ὀρπτεῖ πικραμένο.
Κι' ἔμεινα δίχως τὴν χαρὰ, μὲ ὄνειράτα χαμένα,
κι' ἀπ' τότε τρέχω ἔρημο στυγερὸς δρόμος δακρυμένο.
ΝΙΚΟΣ Ι. ΚΑΡΑΚΙΤΣΟΣ

Ι. ΣΦΑΚΙΑΝΑΚΙΣ

ΔΙΔΑΚΤΩΡ ΤΗΣ ΙΑΤΡΙΚΗΣ ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΟΥ ΒΕΡΟΛΙΝΟΥ
ΧΕΙΡΟΥΡΓΟΣ ΓΥΝΑΙΚΟΛΟΓΟΣ ΜΑΙΕΥΤΗΡ

Ἐπὶ 18 ἔτη ἐν Βερολίῳ ἐκπαιδευθεὶς. Ὑψηλῆς ἐπὶ τριετίαν ἐν τῷ Πανεπιστημίῳ Βερολίνου. Συνεργάτης τοῦ Γυναικολογικοῦ Περιουδικοῦ Βερολίνου. Διευθυντὴς τῆς Γυναικολογικῆς Κλινικῆς Πανεπιστημίου Βερολίνου ἐπὶ πενταετίαν.

8-11 π.μ. — 3-6 μ.μ. ΑΘΗΝΑΙ, ΖΗΝΩΝΟΣ 6

* ΣΑΤΥΡΙΚΗ ΕΒΔΟΜΑΣ *

ΣΤΙΧΟΙ ΤΟΥ ΚΑΡΡΟΥ

Τὸ λοιπὸν ποῦ λέτε, κυρίοι καὶ κυρίες
σὸδὲν γεγονὸν συνέβη κατὰ τὴν τελευταίαν ἑβδομᾶς
ἀξιοσημείωτον εἰς ὅλην τὴν Ἑλλάδα,
ὅπου οἱ ἄνδρες καὶ οἱ γυναῖκες ὁμοῦ περνοῦντε φῖνα
καὶ ἤθελον περᾶνε πλεόν φινώτερα,
ἐὰν ἤθελον εἰσετὲ τὰ σταφίλια εὐδηνότερα!...

Τὸ ὁποῖον,
τοῦ κυρίου Μπενᾶκη ὄντος εἰς τὸ Δημαρχεῖον
Καὶ τοῦ κυρίου Βενιζέλου ἐπιτεθέντος κατὰ τοῦ Ἀρχιεπισκόπου,
ἀλλὰ καὶ κατὰ τῆς Κυβερνήσεως
εἶναι σημεῖον τοῦ ὅτι οὐδὲν πρᾶγμα γίνεται μετὰ φρονήσεως!...
Σημῶσις λοιπὸν ὁ κύριος Βενιζέλος μίαν ἡμέραν
καὶ τὸν κύριον Κλέαρχον ἐπίσας ἀπ' τὴν χεῖρα,
τοῦ εἶπε μετὰ δακρύων εἰς τὰ ὄμματα:
— Κλέαρχε, δὲν θὰ τὰ φτιάσωμε μὲ τὰ παλάτια
διὰ νὰ ἐπάγομε καὶ πάλιν τὴν ἀρχὴν;
ὅπερ μᾶς ἔδωκεν ἡ Ἀγία ὑπόχρεσιν ὁρτὴν;
Καὶ δὲν θὰ ἐφάγομεν αὐτὰ τὰ κόμματα;
Καὶ ὁ κύριος Κλέαρχος ἀπήντησε:
Καλλίτερα νὰ ἐφάγομεν ξεροκόμματα!

Τὸ ὁποῖον,
εἰποίησε τὸν κύριον Βενιζέλον νὰ θυμώσῃ
καὶ νὰ ὀρκισθῇ ὅτι τὸ Ἐπιτελεῖσθαι θὰ ἐξουτώσῃ
οὐ μὴν ἀλλὰ καὶ τὴν Κυβερνήσιν τὴν Ζαῖμιον,
τοῦθ' ὅπερ ἤθελε σημαίνει τῆς νίκης τὸν τὸ προοίμιον.
Ἄλλὰ ἐκεῖνην τὴν στιγμὴν μὴ φωνὴ ἠκούσθη νὰ φωνάξῃ:
«Κάτω ὁ Σκαρτσώρας»,
ὅπερ ὁ Κλέαρχος ἠπόρησε διατὶ φωνάζουν εἰς τοιαύτας ὄρας:
Εἰς τοιοῦτον σημεῖον εὐρισκομένων τῶν πραγμάτων
καὶ τῶν Ἰταλῶν ἀποβιβασθέντων εἰς τὴν Θεσσαλονικὴν
καὶ τῶν Συμμάχων ὀρκιζομένων διὰ τὴν νίκην,
ἤλθον εἰς τὴν χώραν καὶ ὁ Πορτογάλλο,
ὅπερ σημαίνει εὐτυχίαν μεγάλην.

Διότι,
τῆς Ἑλλάδος ὀλοκλήρως οὐδετερότη καὶ τῆς Ρουμανίας ἐπίσης
οἱ Σύμμαχοι ἔφεραν ἐπιστάσεις
καὶ θέλουν ἔλθει καὶ ἀκόμη ἄλλοι
διὰ νὰ πολεμηθῶσιν οἱ Γερμανοβουλγάροι
καὶ νὰ νικήσωσιν οἱ Ἀγγλόγαλλοι
καὶ νὰ δορτάσωσιν οἱ Βενιζελικοὶ νίκην μεγάλην,
ὅτι θέλουν ἐπάγει τὴν ἀρχὴν καὶ πάλιν.

Τὸ ὁποῖον,
μὴν τὸ ἐπάρατε μὲ σοβαρότη,
διότι δὲν θὰ ἐξέλθωμεν τῆς οὐδετερότη!...

ΠΡΟΕΚΔΟΓΙΚΗ ΑΝΕΜΟΖΑΛΗ

Τρία πουλάκια κάθονταν κοντὰ στὸ Βενιζέλο
τῶνα κνιτᾶι τὸ Γούναρη καὶ τ' ἄλλο τὸ Ζαῖμη,
τὸ τρίτο τὸ καλλίτερο μοιρολογαίει καὶ λέει:
Πολλὴ μαυρίλα πλάκωσε μάθηρ σὰν καλλιακούδα
μὴν οἱ Ἑγγλέζοι ἔρχονται μὴν οἱ Σενεγαλέζοι;
μὴν οἱ Ἑγγλέζοι ἔρχονται μὴν οἱ Σενεγαλέζοι.
Ἐπίστρατοι ἐπλάκωσαν ἀμέτρητες χιλιάδες.
Κι' ὁ Ρέπουλης ἀπὸ κοντὰ μιλὴ φρονούλα βγάξει
— Τὶς ἐκλογὲς τέ ἤθελες καὶ ζήτησες, Μσοῖα;
κι' ἀπελειωμένος ζήτησε τὴν κόλλη του νὰ βάλῃ
στὴς Μυτιλήνης τὸ νησί, εἰς τὴ Βουλὴ γιὰ νᾶμπε.
Καὶ ὁ Λευτέρης ἤσυχος, γλυκὰ χαμογελόντας:
— Βάλε τὴν κόλλη σου θές, Μανώλη, μὴ φοβᾶσαι
καὶ ὅπως πᾶν τὰ πράγματα δὲ γίνονται ἐκλογές.

ΤΙΜΩ(Ν)ΔΟΓΙΑ

Ἄνεβαίνουν τὰ φουσιάνια
κι' ἄλλα τ' ἄλλα σὴν στιγμῇ,
ἀνεβαίνει ἡ τιμὴ τους
ἀκριβαίνει τὸ ψωμί.
Κι' ἔτσι δὲν ἀνεβαίνει
ἢ τιμὴ ψηλά στὰ νέφη
κι' ἀπὸ κεῖ καμμιὰν ἡμέρα
ἀγνωστὴ πιά θὰ μᾶς γνῆρη.

ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΕΙΣ

Καὶ τὴν ἀστυνομία μᾶς
ἐπιθεωροῦσιν ἀνάλαβε.
Τὴν κάθε μίαν οἰκίαν
ἀνέλαβε νὰ κροῖη
μὲ κροῖο ἀκαδημαϊκῆ
ἢ χωροφυλακῆ.
Καὶ τώρα πιά γυναῖκες τρεῖς
καμμιὰ δὲν θὰ μᾶς μείνη
καὶ θὰ τὰ βγαίνουν στὴ σκηνὴ
ὅλες τους μὲ β...κι!

ΠΑΡΑΞΕΝΕΣ ΑΓΓΕΛΙΕΣ

«Πωλοῦνται σκελετοὶ διὰ τοὺς κ. κ. φοιτητὰς καὶ ἰατροὺς
εἰς τοῦ κ. Γ. Χοντροκοιλάρῳ...
«Πρώτης τάξεως» ζυπηνητήρια θὰ εὐρήσῃτε εἰς τὸ ὄρολογιο-
ποιεῖον τοῦ κ. Ν. Κοιμισμένου Occasion...
«Ὁ μοναδικὸς μᾶς Ἑμπορορράπτῃς κ. Γερ. Εὐλομένος
παρέλαβε»...
«Μόνον εἰς τοῦ κ. Φ. Ἀδετου θὰ δυνηθῆτε νὰ δέσχητε
τὰ βιβλία σας»...
«Τὰ ὑποδήματά σας εἰς τοῦ κ. Ι. Εὐπολήτου»...
«Λευκαίνονται παναμάδες στὸ κατάστημα Δ. Μαυρίλα»...
«Ὁ Ἀνήμερος ἄνθρωπος» δρᾶμα εἰς πράξεις 5, ὑπὸ
τοῦ κ. Ν. Ἡμερου».
«Ἐξεδόθη ἡ Γραμματικὴ τοῦ κ. Θεμ. Ἀγραμμά-
του»...
«Μόνον ὁ κ. Χρ. Ὀδυνηρὸς ἐξάγει τοὺς ὀδόντας ἀνω-
δύνας».
«Τὰ παγωτὰ σας εἰς τοῦ Ἰσσοῦ. Τρέξατε νὰ δρο-
σισθῆτε»... ΤΑΚΗΣ

Διάλογος μεταξὺ ἀδελφῶν: ΓΙΑΤΙ Ἑλένη, ὁ πατέρας δὲν
μᾶς ἀφίνει νὰ πίνουμε νερό, ὅταν εἴμαστε ἰδρωμένοι;
— Διότι ὁ Θεὸς εἶπε εἰς τὸν Ἀδάμ, μόνον τὸν ἄρτον του,
νὰ τρώγῃ μὲ τὸν ἰδρωτὰ τοῦ προσώπου του, δὲν εἶπε καὶ
τὸ νερό... Α. Κ. ΧΡΙΣΤΟΦΙΛΗΣ

ΕΜΜΕΤΡΟΣ ΣΑΤΥΡΙΚΗ ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΗ

(Ἦρχισεν ἐκιδιδόμενη ἀπὸ τῆς παρελθούσης Πέμπτης)
ΣΥΝΕΡΓΑΤΑΙ:
Ὁ Γελοιοποιὸς (Σατυρικὰ ἐπιγράμματα).
Ὁ Μητρούσης (Ἐπιστολαὶ πρὸς τὴν Μαργώ).
Ὁ Κόντε Κουρούσης (Σατυρικὴ ἑβδομᾶς Ἑπτανησιακῆ).

← ΚΑΘΕ ΠΕΜΠΤΗΝ →

* Σ Α Π Φ Ω *

(Συνέχεια από το προηγούμενο)

— Σκίσατα, κάψα... δι' θέλεις κάνε τα... είναι δικά σου...

— Άλλά δὲν ἐβιάζετο διὰ νὰ ξεκλειδώσῃ τὸ συρτάρι. Ἐκύνταξε τὰ ὄρατα ἀνάγλυφα, μὲ τὰ ὁποῖα ἦτο στολισμένον τὸ καπάκι τοῦ κουτιοῦ, ποῦ τὰ περιέκλειε καὶ τὸ ὁποῖον τόσον ἀπότομα πήδησε στὸ γύρισμα τοῦ κλειδιοῦ. Ὅλα τὰ σχήματα τὰ μεγέθη καὶ τὰ χρώματα χαρτιοῦ ἦσαν ἐκεῖ μέσα, γεμάτα ἀπὸ διαφόρους γραφικὸς χαρακτῆρας. Γράμματα, κάρτ-ποστάλ, ἐπισκεπτήρια, φωτογραφίες ἕνα σωρὸ, σκορπισμένα, ἀνακατεμένα, χωρὶς τάξι, ἀλλὰ γραμμένα μὲ μελάνι καὶ ἄλλα μὲ μολύβι, στὸ ἀνοιγμα τινάχτηκαν σὰν νὰ σπαρτάρισαν ἀπὸ τὸ βέβηλο χέρι, ποῦ τάρβαζε στὸ φῶς, ποῦ ξέθαφτε τὴ ζωὴ τους. Κάθε κομματάκι χαρτί ἦτο καὶ μιὰ ἀνάμνησι, ἕνας σταθμὸς τῆς ἱστορίας, τῆς ζωῆς, τοῦ παρελθόντος τῆς ἐρωμένης του. Ἐχώσε τὰ χέρια του μέσα, σὰν νὰ ἤθελε νὰ πιάσῃ κάτι ζωντανὸ καὶ φοβότανε μὴ τοῦ ξεφύγῃ. Τὰ χέρια του ἔτρεμαν.

— Δώσε μου τα νὰ τὰ κάψω ἐγώ, ἐδῶ μπροστά σου. Μὲ μιὰ ξυαλί, ξαπλωμένη κοντὰ στὴ θερμάστρα καὶ κρατώντας στὸ χέρι ἕνα κερι, ζητοῦσε ἀπὸ τὸν ἐραστή της, νὰ τῆς τὰ δώσῃ γιὰ νὰ τὰ καταστρέψῃ μόνῃ της.

— Δώσέ μου τα...

— Ἄλλ' αὐτός: «Ὅχι... περίμενε...» Καὶ ὕστερα, πιὸ οἰγὰ, σὰν νὰ ντρεπότανε, τῆς εἶπε:

— Θὰ ἤθελα νὰ τὰ διαβάσω.

— Μὰ γιατί;... Αὐτὸ θὰ σοῦ κἀνῃ περισσότερον κακό... Ὅχι... Ζάν...

Ἐσκέπτετο τὴ θλίψι του καὶ γι' αὐτὸ δὲν ἤθελε νὰ τὰ διαβάσῃ ἔτσι ἐλεύθερα στὰ χέρια του τὴ μουσικὴ ἐξομολόγησι ὄλων αὐτῶν τῶν ἀνδρῶν, ποῦ τόσο τὴν ἀγάπησαν. Καὶ ἐπλησίαζεν ὀλοένα, γονατιστὴ καὶ τὰ διάβαζε συγχρόνως μ' αὐτόν, μὲ τὴν ἀκρὴ τοῦ ματιοῦ της.

Δέκα σελίδες, ὑπογεγραμμένες ἀπὸ τὸν Γκουρνερὶ μὲ τὴν χρονολογία, 1861, γεμάτες γράμματα λεπτά καὶ μακρὰ, εἰς τίς ὁποῖες ὁ ποιητὴς περιέγραφε στὴν ἐρωμένη του τίς ἐορτές, ποῦ ἔγιναν στὸ Ἀλγέριον, ὅταν ὁ Αὐτοκράτωρ καὶ ἡ Αὐτοκράτειρα τὸ εἶχαν ἐπισκεφθῆ καὶ τοὺς συνώδενος κι' αὐτός.

Σ' αὐτὰ τὰ γράμματα τοῦ ὁ μέγας ποιητὴς ἔγραφε τὴ θλίψι του, γιατί ἦτανε μακρὰ ἀπὸ τὴν ἐρωμένη του, τὴν ὁποῖαν εἶχαν ἀφίσει μόνῃ, ἐνῶ αὐτὸς ἦταν ὑποχρεωμένος νὰ διασκεδάσῃ. Ὅλα αὐτὰ τὰ θανμάσια, αἱ ὄνειρώδεις ἐορταί, ὁ πλοῦτος, ἡ πολυτέλεια καὶ τὸ μεγαλεῖον τῶν ὑποδοχῶν, τὰ ἔβλεπε σὰν χρυσόπλεκτα κλουβιά, ποῦ τὸν οκλάβωναν μακρὰ ἀπὸ τὴ λατρευτὴ του Φανή. Τῆς ἔγραφε, μεταφράζων μερικὰ παθητικὰ τραγούδια τῆς ἀγάπης, ποῦ τραγουδοῦσαν οἱ Ἀραβες, ἐκφράζων μ' αὐτὰ τὸ αἶσθημά του γι' αὐτήν, ποῦ πάντα συλλογιζότανε καὶ τὴν ἐννοιοῦσε κοντὰ του, ἐνῶ ἦταν τόσο μακρὰ.

Χωρὶς νὰ σταματήσῃ, ἐξηκολούθησε νὰ διαβάσῃ. Εἶχε πιά νυκτώσει καὶ ἔβαλε τὸ κερὶ στὸ τραπέζι, σφίγγοντας βάνανσα στὰ χέρια του αὐτὰ τὰ χαρτιά, ποῦ ἡ ὀργὴ καὶ ἡ περιέργεια τὰ φανέρωσαν μπροστά του. Τὰ ἐδιάβαζε κ' ὕστερα τὰ ἔσκιζε καὶ τὰ πετοῦσε

στὴ φωτιά. Ἐδιάβαζε καὶ ἔβλεπε ὄλο τὸ παρελθὸν αὐτῆς τῆς γυναίκας νὰ περνᾷ ἐμπρὸς στὰ μάτια του, φωτιζόμενον ἀπὸ τὴ λάμψι, ποῦ πετοῦσαν καιόμενες ὄλες αὐτῆς ἢ ἐνθύμισες μιᾶς περασμένης ζωῆς. Καί-γόντανε τὸ παρελθὸν της καὶ τὸ σκέπαζε ἡ στάγι τῶν ἐνθυμιῶν, ποῦ γεννοῦσαν τίς ἀνάμνησες καὶ ξυπνοῦσαν στὴν ψυχὴ του πληγῆς ἀγάπης καὶ πόθου, ποῦ εἶχαν ἤρεμα κοιμηθῆ, σκεπασμένα μὲ τοῦ χρόνου τὸ πέπλο.

Ἐβλεπε τὰ πρῶτα χρόνια τῆς ζωῆς της μὲ τὸν Καουντάλ. Ραντεβοῦ, γεύματα, ἐκδρομὲς κ' ὕστερα μαλώματα, ἱεσίες, φωνές, κομμένα ἀπὸ λέξεις σκληρές. Ἐβλεπε ὅλη τὴν ἀδυναμία, τὰ δάκρυα, τοὺς λυγμοὺς καὶ τὴν ἀπελπισία τοῦ μεγάλου καλλιτέχνη στὴν ἐγκατάλειψι τῆς ἐρωμένης του.

Ἡ φωτιά τ' ἀγκάλιαζε ὄλα αὐτὰ καὶ πετοῦσε μεγάλες κόκκινες φλόγες, ποῦ μὲ λαίμαργία ἔτρωγαν τὴ σάρκα, τὸ αἷμα καὶ τὰ δάκρυα ἐνὸς ἀνδρός, ἐνὸς μεγάλου πνεύματος. Καὶ ἡ Φανὴ ἀδιάφορη στὴ φωτιά, ποῦ κατέτρωγε τὸ παρελθὸν της, ἔβλεπε μὲ ἀγωνία τὸν πυρετό, ποῦ φλόγιζε τὸ νέο ἐραστή της, πετώντας ἀπ' τὰ μάτια του φωτιές, ποῦ μαρτύρασαν τὴν πιὸ μεγάλη ἀγάπη. Σὲ λίγο εὐθῆκε καὶ μιὰ φωτογραφία μὲ τὴν ἀφιέρωσι: «Στὴν φίλη μου Φανὴ Λεγκράντ, στὸ πανδοχεῖον τῆς Δαμπιέρ, μιὰ μέρα ποῦ ἔβρεχε».

— Ποιὸς εἶναι αὐτός;
— Ὁ Ἀνδρέας Ντεζουά... Τὴν ἐφύλαγα, γιατί εἶχε βάλει τὴν ὑπογραφή του...

— Φύλαξέ τὴν ἂν θέλῃς... εἶσαι ἐλεύθερη, τῆς εἶπε μ' ἕνα ὕφος δυστυχισμένου, ποῦ ἔλεγε ὄλω τὸ ἀντίθετο.

Αὐτὴ τὴν ἄρπαξε, τὴν ἔκανε κομματάκια καὶ τὴν πέταξε στὴ φωτιά, ἐνῶ αὐτὸς πελάγωνε στὴν ἀλληλογραφία τοῦ μυθιστοριογράφου, γεμάτη ἀπὸ τὸν πόθο καὶ τὴ λατρεία γιὰ τὸ ὄρατο σῶμα τῆς Σαπφούς, ποῦ τοῦ ἀπηγόρευαν τότε οἱ γιατροὶ νὰ τὸ ἀπολαύσῃ.

Ὁ Ζάν ἐψιθύριζε μὲ μιὰ ἀφελὴ ἀγανάκτησι:

— Μὰ, τέλος πάντων, τί ἐπάθαιναν ὄλοι αὐτοὶ γιὰ νὰ εἶναι μαζί σου ἔτσι;... Αὐτὴ ἦτον γι' αὐτὸν ἡ μόνῃ σημασία τῶν ἀπελπισμένων ἐπιστολῶν, εἰς τὰς ὁποῖας ἐξεμυστηροῦετο ὁ πόνος αὐτῶν τῶν ἐνδόξων ἀνδρῶν, ποῦ τοὺς ἐξήλεαν οἱ νέοι... Τί ἐπάθαιναν, τί τοὺς ἐπότηζε;...

Φανταζότανε τὴν φρικώδη θλίψιν, ποῦ θὰ ἐδοκίμαζε ἐνὸς ἀνδρός ἀπ' αὐτούς, ποῦ τοῦ ἔσκιζε τὴν καρδιά στραγγαλίζοντας τὸν ἐρωτὰ τους, ἐὰν ἔβλεπε νὰ τὴν ἐξευτελίῃ αὐτός, τὸν ὁποῖον αὐτὴ ἀγαποῦσε. Καὶ ὅμως δὲν ἀπεφάσιζε νὰ ἀδειάσῃ διὰ μιᾶς τὸ κουτὶ στὴ φωτιά, χωρὶς νὰ τὰ κυττάξῃ ὄλα.

(Ἡ συνέχεια εἰς τὸ τερμαχέ.)

Η ΠΑΧΥΣΑΡΚΙΑ ΘΕΡΑΠΕΥΕΤΑΙ 100 %

Ἀπόκτησις γραμμῶν.— Αὐξήσις δυνάμεων.— Ἄνευ διαίτης.

ΟΡΘΟΠΕΔΙΚΟΝ ΚΑΙ ΜΗΧΑΝΟΘΕΡΑΠΕΥΤΙΚΟΝ ΙΝΣΤΙΤΟΥΤΟΝ
ΜΑΥΡΟΚΟΡΔΑΤΟΥ 2 — ΤΗΛ. 1087

ΤΟ ΣΧΟΛΕΙΟΝ ΤΟΥ ΕΡΩΤΟΣ

(Συνέχεια ἀπὸ τὸ προηγούμενον)

Ζασσέν. — Δὲν θέλω νὰ πῶ μ' αὐτό, δι' ἀφοῦ εἶναι ἕνα πλάσμα θαυμάσιον, καθ' ὅλην τὴν σημασίαν τῆς λέξεως, δὲν ἠμπορεῖ νὰ μεταχειρισθῇ ἐνεργητικῶς τὸ μέσον αὐτό, καὶ εἰς τὴν μεταχείρισιν αὐτὴν νὰ εὐρηγῇ καὶ νὰ δώσῃ εὐχαρίστησιν καὶ ἡδονήν. Ἡ διαφορὰ μόνον εἶναι, δι' ἡ περιπτώσις αὐτὴ ἔχει δευτερεύουσαν σημασίαν. Ἡ πρωτεύουσα ἀνήκει εἰς τὸν θρίαμβον.

Στανύ. — Μὰ καὶ ὁ ἔρωτος, μοῦ φαίνεται, δι' εἶναι ἕνας θρίαμβος καὶ αὐτός.

Ζασσέν. — Ἐνας θρίαμβος ὅμως μὲ δύο ἀπόψεις. Ἡ πρὶ θαυμαστικῆ, διὰ τὰ αἰσθηματικὰ καὶ τὰ ἐντὶμ πλάσματα. Πολλὸ ὀλιγώτερον ἐκτιμῆσιμος ἀπὸ τοὺς ἀνθρώπους τῆς πομπλοισιᾶς. Ἡ Τζούλια δὲν βλέπει παρὰ ἕνα πρᾶγμα μόνον. Τὴν ἐντύπωσιν, ποῦ πρέπει νὰ κάμῃ.

Στανύ. — Τὸ γεγονός εἶναι, δι' τὸ ἐπεζήτησε μὲ τὰς θεωρίας τῆς ἐπὶ τοῦ σοσιαλισμοῦ.

Ζασσέν. — Εἶναι καὶ αὐτὸ ἕνα ἀπὸ τὰ εἰδωλά της. Παρακολουθεῖ τὰς ἀγορεύσεις εἰς τὴν Βουλὴν τὰς ἐννοεῖ δὺσκολα καὶ κατόπιν τὰς μεταχειρίζεται, ἀφοῦ τὰς συναρμολογῆσιν κατὰ τὸν ἰδικόν της τρόπον.

Στανύ. — Μίλις προὸ ὀλίγου μὲ ἀκράδαντον πεποιθῆσιν περὶ κολλεκτιβισμοῦ.

Ζασσέν. — Ναι, ἔχει αὐτὰς τὰς ἰδέας. Εἶναι ὑπὲρ τῆς παγκοσμίου ἀδελφοποιήσεως, τῆς γενικῆς διανομῆς τῶν περιουσιῶν εἰς ἴσα μέρη καὶ κλαίει διὰ τὴν πτωχείαν καὶ ἀθλιότητα τῶν ἐργατῶν. Μολαταῦτα, καίτοι εἶναι ἑκατομμυριοχός, δὲν θὰ τοὺς εἶδινε οὔτε ἕνα τάλληρον ποτέ, (ἐιρωνικῶς) τοὺς φυλάγει ὄλα τὰ μέσα της διὰ τὴν μεγάλην ἡμέραν τῆς κρίσεως.

Στανύ (παρατηρῶν τὴν Τζούλιαν, ἡ ὁποία τοὺς στέλλει ἀπὸ μακρὰν ἕνα φιλικὸν μειδίωμα). — Ἡ ἔκφρασις της εἶναι θαυμάσια! Τί κρίμα! Ὅθ' ἦτο ἐξαιρετικὰ ἐλκυστικὴ, ἂν ἤθελε νὰ μείνῃ μόνῃ γυναικί!

Ζασσέν. — Ἄ, ναί. Πόσες τὸν ὁποῖον ἡ φαντασία ἔχει ἐξαφθῆ, ἀγνοοῦν τὴν ὑπέροχον χάριν ποῦ χάνουν, ζητώντας νὰ εἶναι ἄλλα διάφορα πρᾶγματα, ἐκτὸς ἀπὸ γυναῖκες.

Στανύ. — Ἐέρετε, κύριε καθηγητά, μοῦρχεται ἡ ἐπιθυμία νὰ ριψοκινδυνεύσω.

Ζασσέν. — Μὲ τὴν Τζούλια;

Στανύ. — Ποιὸς ἠμπορεῖ νὰ βεβαιώσῃ δι' ἴσως συγκινηθῆ ἀπὸ τὴν χάριν;

Ζασσέν (μὲ ὕφος εὐθυμοῦ). — Ἀπὸ τὴν ἰδικὴν σου ἴσως, ἀλλ' ὄχι ἀσφαλῶς ἀπὸ ἐκείνην τοῦ πάθους.

Στανύ. — Ὅθ' εἶμαι εὐφραδής... Ἄρχιζω κάνοντας ἕνα ρεπερτουάρ.

Ζασσέν. — Ἰποθέτω πῶς ἀπέκτησες ἤδη τὸν μηχανισμόν (σοβαρῶς). Ἄλλὰ ἡ πίστις τοῦ ἔρωτος δὲν εἰσέρχεται παρὰ εἰς τὰς ψυχὰς ποῦ εἶναι προσωρισμένοι γιὰ τὴν θρησκείαν αὐτὴν. Ἡ κυρία Πορτιέ - Ριγκώ, δὲν εὐρίσκειται εἰς αὐτὸ τὸ ὕψος.

Στανύ. — Ὅστε νὰ ἀρκεσθῶ καὶ νὰ μείνω εὐχαριστημένος μόνον ἀπὸ μιὰ περίοδον ἀφοσιώσεως...

Ζασσέν. — Εἰς τὴν θρησκείαν σου; Φαρσέρ! Ἐὶ καλὰ, ἔστω. Τὸ πρᾶγμα ἀπὸ ἠθικῆς ἀπόψεως δὲν ἀξίζει καμμιά μεγαλειτέρα διαπάνη.

Στανύ. — Ὅθ' τῆς λαξεύσω λόγους ρητορικοὺς, ποῦ θὰ τῆς προξενήσουν καταπληξιν.

Ζασσέν. — Πρὸ παντός πρέπει νὰ τῆς δώσῃς τὰ διδόμενα, νὰ φαντασθῇ τὸ πολιτικὸν σου μέλλον.

Στανύ (μὲ ἐκπληξιν). — Πιστεύετε;

Ζασσέν. — Ἄκου με. Ἄν θελήσῃς νὰ τῆς μιλήσῃς μὲ τὴν καρδιά σου, πάει, δὲν θὰ κάμῃς τίποτε. Ἄλλὰ ἂν τὴν καταπληξῇς μὲ τὰ σέβη τῆς καθόδου σου εἰς «προσεχὴ ἐκλογικὴν πάλιν», εἰς τὴν «πολιτικὴν κόνιστραν», πρᾶγμα ποῦ εἶναι καθήκον ὄλων ἐκείνων τῶν ἀνθρώπων, ποῦ ἐπιθυμοῦν νὰ «ἀγωνισθοῦν» διὰ τὰς μεγάλας ἰδέας «τῆς χειραφετήσεως καὶ τῆς προόδου»... Πρόσεξε καλὰ τὰ κλισιὰ αὐτῶν τῶν φράσεων. Ἄν μπόρῃς νὰ τὴν πείσῃς μὲ πομπώδεις φράσεις, δι' δύνασαι νὰ «χειραγωγῆσῃς μὲ τὰς ἐπιμηγορίας σου τὰ πλήθη, ὅπως θέλῃς», ἐὰν μ' ἔλα αὐτὰ τῆς δώσῃς ὄλικον διὰ νὰ πλάσῃ μὲ τὴν φαντασίαν της εἰς τὸ πρόσωπόν σου ἕνα κοινοβουλευτικὸν παράγοντα καὶ νὰ φαντασθῇ τὸν Ἰπουργικὸν φωτοστέφανον γύρω ἀπὸ τὸ μέτωπόν σου, τότε νὰ εἶσαι βέβαιος, δι' ὅθ' ἔλθῃ κοντὰ σου νὰ σοῦ προφέρῃ τὴν ἀγάπην της.

Στανύ. — Ἄς εἶναι αὐτὰ, προβλέπω δι' ὅθ' ἂν με διασκεδάσουν ἐξαιρετικὰ. Μονάχα ποῦ θὰ εἶμαι ἀναγκασμένος νὰ γελᾶσω τὴν πτωχὴν Τζούλιαν, διότι θὰ λάβῃ μέρος σὲ μιὰ καμπάνια φανταστικῆ.

Ζασσέν. — Γιατί φανταστικῆ; Ἔθεσε ὑποψήφιότητα εἰς τὸ Ἀνζού, ὅπου ἔχεις τὰ κτήματά σου. Οἱ κάτοικοι ἐκεῖ κάτω σὲ ἀγαποῦν καὶ σὲ ἐκτιμοῦν καὶ αὐτὸ θὰ εἶναι τὸ πιὸ περιεργὸ εἰς ὄλην τὴν ὑπόθεσιν.

Ἐν τῇ μεταξὺ τοῦς πλησίον ἡ Τζούλια. Ὁ Στανύ μὲ μεγάλο ἐνδιαφέρον πηγαίνει κοντὰ της καὶ, μὲ τὰ χέρια εἰς τίς τσέπες τοῦ γιλέκου του καὶ μ' ἕνα ὕφος ἐμπνευσμένο, ἀρχίζει νὰ τῆς ὁμιλῇ περὶ τῶν ἰδῶν του τῆς «χειραφετήσεως καὶ τῆς προόδου», τῶν «λαϊκῶν μαζῶν» κ.λπ. Ἡ νεαρὰ γυναῖκα τὸν ἀκούει μὲ προσοχὴ καὶ μὲ συμπάθεια ζωηροτάτη. Νέος, πλοῦσιος, ἀξιοσημειώτως νοήμων καὶ συνετὸς δὲν θὰ εἶναι ὁ «ἀνθρώπος» ποῦ ζητᾷ τόσον καιρὸν τώρα; Ἐτοί, ὅταν ἀποχωρίζονται καὶ ἐκεῖνος τῆς φιλεῖ μὲ ὄλην τὴν ἀπαιτούμενην ἐγγένειαν τὸ χέρι, ἐκείνη τοῦ ἐπιτρέπει νὰ ἀνέβῃ καὶ λίγο παραπάνω.

Τρεῖς ἑβδομάδες κατόπιν τὰ πρᾶγματα εἶχον προχωρήσει πολὺ, τόσον εἰς τὸ ἐκλογικὸν ἔδαφος, ὅσον καὶ εἰς τὸ ἄλλο, τὸ αἰσθηματικόν, καὶ ὁ Στανύ περιμένεν εἰς τὸ σπῆτι τοῦ τῆς Τζούλιαν εἰς πρῶτον ραντεβοῦ, ἀπὸ τὸ ὁποῖον ἤλπιζε πολλά.

Τζούλια (εἰσερχομένη μὲ κάποιον τῶν ἐξαιρετικῶν ἐπιμορφῶν). — Πρὸ παντός πρέπει νὰ ἐξηγηθῶμε. Δὲν ἐρχομαι διὰ τὸν ἀνθρώπον, ἀλλὰ διὰ τὸν ὑποψήφιον.

Στανύ (μειδιῶν). — Ἄλλὰ βεβαιωθῆτε, δι' ὅθ' ὑποδέχομαι ὡς ὑποψήφιος. (Τῆς δείχνει ἕνα τραπέζι, ἀπάνω εἰς τὸ ὁποῖον εὐρίσκειται σωρεία ἀπὸ ἐπιστολάς της ἐκλογικῆς του ἀλληλογραφίας καὶ ἄλλα ἐγγράφα σκετικὰ). Ἄλλως τε, κυττάχτε... ἐπιστολές, τηλεγραφήματα, ἐγκύκλιοι, φωτογραφίες, διευθύνσεις συλλόγων, λόγοι κ.λπ., κ.λπ. (Ἡ συνέχεια εἰς τὸ προσεχές)

ΜΕΓΑ ΝΑΥΤΙΚΟΝ ΓΡΑΦΕΙΟΝ
ΜΙΧΑΗΛΗΝΟΣ - ΒΟΛΙΚΑΣ ΚΑΙ ΣΙΑ
ΕΝ ΠΕΙΡΑΕΙ

ΕΚΛΟΓΗ ΑΝΤΑΠΟΚΡΙΤΩΝ ΤΗΣ "ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΗΣ"

Λόγω σωρείας επιστολών τας οποίας ελάβομεν πανταχόθεν, ζητουσών την παράτασιν της αποστολής προτάσεων διά την εκλογήν ανταποκριτών, λόγω του μικρού διαστήματος αυτής και ένεκα των συμπρασσών εν τω μεταξύ σχολικῶν εξετάσεων, παρατείνουμε αυτήν μέχρι της 15 Αυγούστου, συμπεριλαμβανομένης.

Από της πρώτης ημέρας της εκδόσεως της «Εικονογραφημένης» πλειστοί αναγνώσται της εκ των έπαρχιων έγγραφαν ζητούντες να γίνουν ανταποκριταί της, κατά το σύστημα, το όποιον επικρατεί εις τὰ ἄλλα Ἑλληνικά περιοδικά. Εἰς τὰ γραφεῖα μας ἐξακολουθοῦν νὰ καταφθάνουν καθ' ἐκάστην σωρεία επιστολῶν ἀπὸ ὅλα τὰ μέρη, διὰ τῶν ὁποίων ἀναγνώσται τοῦ περιοδικοῦ ζητοῦν νὰ γίνουν ανταποκριταὶ αὐτοῦ. Κατ' ἀρχάς εἰχομεν λάβει τὴν ἀπόφασιν νὰ μὴ δεχθῶμεν οὐδένα ἀνταποκριτὴν, ἐπειδὴ ὁ διατιθέμενος χώρος ὑπὸ τοῦ περιοδικοῦ, δὲν ἐπιτρέπει τὴν ἀπασχόλησιν σελίδος μὲ τὰς ἀνταποκρίσεις. Ἐπὶ τὴν ἐπιμονὴν τῶν ἀναγνώσταιν μας, μᾶς ἠνάγκασε νὰ προβῶμεν εἰς τὴν θυσίαν τοῦ ἀπαιτουμένου χώρου, ὁ ὁποῖος ὅμως θὰ χρησιμοποιηθῆ κατὰ τρόπον πρωτότυπον ἐντελῶς καὶ θὰ προκαλέσῃ καὶ τὸ ἐνδιαφέρον ὁλοῦν τῶν ἀναγνώσταιν, ἐκτὸς τοῦ στενοῦ κύκλου, τὸν ὁποῖον ἐνδιαφέρει μίᾳ τέτοια ἀνταπόκρισις. Αἱ ἀνταποκρίσεις δηλαδὴ, αἱ ὁποῖαι θὰ στέλλωνται πρὸς τὴν «Εἰκονογραφημένην» πρέπει νὰ εἶνε σύντομοι, νὰ μὴ ὑπερβαίνουν τὰς δύο σελίδας γάρτου συνήθους ἐπιστολικῆς καὶ νὰ ἀναφέρονται εἰς γεγονότα, τὰ ὁποῖα ἡμποροῦν νὰ ἐνδιαφέρουσι ὁλοῦν τὸ ἀναγνωστικὸν κοινὸν τοῦ περιοδικοῦ. Κάθε πόλις καὶ κάθε περιφέρεια παρουσιάζει πολὺ συχνὰ μικρὰ ἐπεισοδία, περιστατὰ, πρωτότυπα, ἀστεία, τὰ ὁποῖα γραμμένα μὲ χιόμορον ἡμποροῦν νὰ σταθοῦν εἰς μίαν εἰδικὴν σελίδα τοῦ περιοδικοῦ. Κάτι τέτοια μικρογεγονότα μὲ πολὺ ἐνδιαφέρον πρέπει νὰ κληρονομήσῃ οἱ ἀνταποκριταὶ μόνου τους καὶ μὴ τὴν βοήθειαν τοῦ ὑποανταποκριτοῦ καὶ νὰ τὰς στέλλουν καὶ μὲ φωτογραφίας σχετικὰς, ἐάν εἶνε δυνατόν. Ἀποκλείεται κάθε ἀνταπόκρισις περιέχουσα θεατρικὴν καὶ κοινωνικὴν κίνησιν ἐν γένει, συγκλητικὰς, ἐκδρομὰς, ἐορτάς, ποῦ δὲν ἔχουν κανένα ἐνδιαφέρον διὰ τοὺς ἔξω τῆς πόλεως ἀναγνώστας τοῦ περιοδικοῦ. Μὲ τὰς ἀνταποκρίσεις αὐτὰς ἐπιδιώκεται κυρίως νὰ γίνῃ γνωστὸν εἰς τὸν λοιπὸν κόσμον κάτι ἐξαιρετικὸν καὶ πρωτότυπον.

Προσέξτε λοιπὸν τώρα νὰ ἴδῃτε τί θὰ κάμει. Ἐν πρώτοις εἰς ἐκάστην πόλιν δὲν θὰ ἀφῆθῃ ἐλεύθερον τὸ στάδιον τοῦ ἀνταποκριτοῦ, ἀλλὰ θὰ ἐκλεγῶν δύο μὲν ἀνταποκριταὶ διὰ τὰς μεγάλας πόλεις καὶ ἕνας διὰ τὰς μικράς, ἐξαιρετικῶν τῶν Ἀθηνῶν καὶ τοῦ Πειραιῶς ὅπου θὰ ἐκλέγουσιν ἰο, διὰ ψήφων, ὅπως ἐκλέγονται οἱ βουλευταί. Οἱ ἀνταποκριταὶ αὗτοι θὰ ἔχουν εἰς τὴν δικαιοδοσίαν τῶν ὁλοκληρῶν περιφερειῶν, ἢ ὅποια θὰ καθορισθῆ βραδύτερον καὶ εἰς τὰ διάφορα χωρία καὶ κομμοπόλεις τῆς ὁποίας θὰ ἐκλέξουν αὐτοὶ ἰδιοκτοῦς ἀνταποκριτάς ἐξαρτομένους ἀπὸ αὐτοὺς. Αἱ λεπτομερεῖαι τῆς ἐκλογῆς τῶν ὑποανταποκριτῶν, ἅς τοὺς εἰποῦμεν ἔτσι, θὰ κανονισθοῦν ἀργότερον.

Διὰ νὰ γίνῃ ἡ ἐκλογὴ πρέπει προηγουμένως νὰ γίνῃ ἡ ἀνακήρυξις τῶν ὑποψηφίων. Τὴν ἀνακήρυξιν τῶν θὰ τὴν κάμῃ ἡ «Εἰκονογραφημένη» ὑπέχουσα τόπον τοῦ Πρωτοδικείου τῶν τινά. Ἀλλὰ διὰ νὰ γίνῃ ἡ ἀνακήρυξις τῶν ὑποψηφίων πρέπει καὶ αὐτοὶ νὰ κανονίσουν μερικὰς λεπτομερεῖας, ὅπως καὶ οἱ ὑποψήφιοι βουλευταί. Ἐκαστος ἀναγνώστης τῆς «Εἰκονογραφημένης» ἔχει τὸ δικαίωμα νὰ λάβῃ μέρος. Πρέπει ὅμως προηγουμένως νὰ ὑποβάλλῃ τὰ χαρτὰ του καὶ τοὺς τίτλους του. Δηλαδὴ πρέπει νὰ μᾶς στείλῃ μέχρι τῆς 15 Αυγούστου δ. γμα τοῦ τι εἴμπορεῖ νὰ γράψῃ, ἐκλέγων ὡς θέμα, ἕνα ἀπὸ τὰ θέματα, ποῦ ὑποδεικνύονται ἀνωτέρω διὰ τὴν ἀνταπόκρισιν καὶ νὰ συνοδεύσῃ αὐτὸ μὲ μίαν δραχμὴν εἰς γραμματόσημον. Αὐτὰ τὰ δείγματα θὰ ἐξελεγχῶμεν ἡμεῖς καὶ ὅσα εὐρωμεν ἐν τῷ εἴδει δηλαδὴ ὅσα πληροῦν τοὺς ἀνωτέρω ὁρους θὰ ἀνακηρύξωμεν καλὰ καὶ οἱ ἀποστελλαντες θὰ ἀνακηρυχθοῦν ὑποψήφιοι. Ἐπειτα θ' ἀρχίσῃ ἡ ἐκλογικὴ κίνησις. Τοὺς ὑποψηφίους αὐτοὺς θὰ ψηφίσουν οἱ ἀναγνώσται μας τῶν περιφερειῶν εἰς τὰς ὁποίας ἐξελέγησαν. Ἡ ψηφοφορία θ' ἀρχίσῃ ἀμέσως μετὰ τὴν ἀνακήρυξιν τῶν ὑποψηφίων δηλαδὴ τὴν πρώτην ἐβδομάδα μετὰ τὴν 15 Αυγούστου. Δέον νὰ σημειωθῆ ἔδω, ὅτι τὸ σύστημα τῆς ψηφοφορίας τῶν ἀνταποκριτῶν εἰσήγαγεν ἐν Ἑλλάδι πρώτη ἡ «Εἰκονογραφημένη» διὰ τοῦ ἐκδομένου

κατὰ τὸ 1908 παραρτήματός της «Πανόραμα τῶν Κυριῶν». Αἱ λεπτομερεῖαι τῆς ψηφοφορίας θὰ κανονισθοῦν ἐν καιρῷ.

Μετὰ τὸ πέρας τῶν ἐκλογῶν θὰ ἀνακηρυχθοῦν οἱ ἐπιτυχόντες ἀνταποκριταί. Κάθε ἀνταποκριτὴς ἀνακηρυχθὼν θὰ λάβῃ ἰδικὸν δελτίον ἀναγνωρίσεως. Διάρκεια τῶν καθηκόντων ἐκαστοῦ ἀνταποκριτοῦ θὰ εἶναι ἔτησί, μετὰ τὸ πέρας τῆς ὁποίας θὰ γίνονται νέα ἐκλογαί.

Ἐκαστος ἀνταποκριτὴς θὰ μᾶς γράψῃ τακτικὰ ἀνταποκρίσεις, σύμφωνα μὲ τοὺς ἐκτιθεμένους ὁρους, θὰ ἔχῃ δωρεὰν εἰσοδὸν εἰς τὰ θέατρα καὶ εἰς τὰς δημοσίας ἐορτάς δυνάμει τοῦ δελτίου καὶ θὰ ἀντιπροσωπεύῃ ἐν γένει τὴν «Εἰκονογραφημένην» εἰς κάθε ζήτημα καὶ εἰς κάθε περίστασιν, κατόπιν συνεννοήσεως μετὰ τῆς Διευθύνσεως.

ΑΔΔΗΛΟΓΡΑΦΙΑ

Ἀναστ. Καρατζᾶν. Ἐυχαριστοῦμεν ἀπείρως διὰ τὰ καλά σας λόγια. Γίνεσθε εὐχαριστὸς δεκτός. — **Στέφ. Κουρκουλάκον.** Ποῦ εὐχαριστῶς. Στέλλετε τακτικὰ. Ἀναμένομεν. — **Μαρ. Σα. ρίμβειν.** Ἐυχαριστοῦμεν θερμῶς, καθὼς καὶ τοὺς φίλους σας. — **Γεώρ. Σταυριανῶκον.** Ζητηθέντα φύλλα ἐστάλησαν. — **Ἰωσήφ Κιάππε.** Συμμετέχον εἰς τὰ μεγάλα δῶρα ἄνευ γραμματοσήμου, ὅσοι εἶναι συνδρομηταί, πληρωσάντες συνδρομὴν. Οἱ συνδρομηταί, οἵτινες λαμβάνουν τὸ φύλλον, ὡς κερδισάντες εἰς τοὺς διαγωνισμοὺς, ἐξαιροῦνται καὶ συνεπῶς πρέπει νὰ συμμορφωθοῦν μὲ τοὺς σχετικὸς ὁρους. — **Σπ. Ρόκον.** Ἡ κλήρωσις θὰ γίνῃ εἰς τὸ τέλος τοῦ ἔτους, μετὰ τὴν συμπλήρωσιν τῶν 52 δελτίων. Ἐάν ἔγγραψτε συνδρομητής, θὰ ἔχετε δικαίωμα νὰ συμμετέχετε ἄνευ γραμματοσήμου, ἀποστέλλοντες μόνον τὸ δελτίον. — **Γ. Γερέκοβιτς.** Στείλατε. Γίνονται δεκτά. — **Μιχ. Γιαμπανᾶν.** Φαίνεται ὅτι πταίει τὸ ταχυδρομικόν. Αἰτίαι ἐάν τὴν στείλατε καὶ ἴσο ὁρῆθῃ θὰ ἀνεγάρτετο τὸ ὄνομά σας. — **Ἰωάν. Καραλῆν.** Σταλέντα, περὶ ὧν ἐρωτᾶτε, ἐλήφθησαν. Ἀναμένετε ἀποτελέσματα. — **Ἀδ. Μενεγάκον.** Ζητηθέν φύλλον ἐστάλη. Στείλατε τοὺς διαγωνισμοὺς μὲ τὰς λύσεις των μόνον ἐπὶ ἰδιαιτέρων φύλλων γάρτου καὶ οὐδὲν ἐπιπλέον. Ἐάν ἐγκρίνεται θὰ δημοσιευθῶσι.

Η ΑΠΟΣΤΕΛΛΟΜΕΝΗ ΥΛΗ

Ἡ Κριτικὴ Ἐπιτροπὴ τῆς ἀποστελλομένης πρὸς τὴν «Εἰκονογραφημένην» ὕλης ἐκ μέρους τῶν ἀναγνώσταιν αὐτῆς, θεωρεῖ ἀπαραίτητον νὰ δηλώσῃ τὰ ἑξῆς: Ἐν τῇ κρίσει τῆς στηρίζεται ἐπὶ τῆς φιλοτιμίας καὶ τῆς εὐσυνειδησίας τῶν ἀποστέλλοντων, προκειμένου περὶ ἐξελέγξως τῆς πρωτοτύπου ὕλης ἢ τῆς ἀντιγεγραμμένης τοιαύτης. Καθόσον εἶναι ἐντελῶς ἀδύνατον νὰ ἔχῃ συγκλητικὸν κανεῖς εἰς τὸν ἐγκέφαλον του πάντα τὰ δημοσιευθέντα μέχρι τοῦδε Ἑλληνιστὶ ἀπὸ καταβολῆς κόσμου. Ἐπειδὴ ὅμως μερικοὶ κύριοι νομίζουσι, ὅτι θὰ τοὺς εἶναι εὐκόλον νὰ ἐμπαίζουσι τὴν Ἐπιτροπὴν, δηλοῖ ἄπαξ διὰ παντός, ὅτι πᾶς ὁ ἀποκαλυπτόμενος, ὡς ἀποστείλας ὕλην ἀντιγεγραμμένην, θὰ στερῆται πλέον τοῦ δικαιώματος τοῦ νὰ δημοσιεύῃ εἰς τὴν «Εἰκονογραφημένην» τὴν συνεργασίαν του. Ἄφ' ἑτέρου παρακαλοῦνται πάντες οἱ ἀναγνώσται μας, ὅπως συνδρομῶσιν εἰς τὸ ἔργον τῆς Ἐπιτροπῆς καὶ μᾶς καταγγέλωσι πάραντα ἀποστολέα τινὰ ὕλης, οὔτινος ἢ ἀντιγραφῆς ἢ θελε διαφύγει τὴν προσοχὴν τῆς.

ΑΙ ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΤΗΣ "ΑΓΚΥΡΑΣ"

ὑπὸ τὸν τίτλον «Ἰπικὴ Σχολὴ τοῦ Σωμῦρ», ὁ Οἶκος τῆς «Ἀγκύρας» ἐξέδωκε κατ' αὐτὰς ἐμμέθοδον βιβλίον, χάρις εἰς τὸ ὁποῖον γινόμεθα κοινωνοὶ τοῦ συστήματος, ὅπερ διὰ τὴν ἐκπαίδευσιν ἰπτικῶν καὶ ἰπτικῶν ἐφαρμόζεται εἰς ἕνα τῶν μεγαλύτερων σχολικῶν ἰπτικῶν τοῦ κόσμου. Οἱ ἀξιωματικοὶ τοῦ ἰπτικοῦ καὶ πυροβολικοῦ, ἀλλὰ καὶ κάθε φίλιππος, θὰ εὐρουν πολὺτιμον βοήθημα εἰς τὴν ἐνδιαφέρουσαν αὐτὴν συγγραφὴν τοῦ ταγματάρχου κ. Σ. Γαλάτη.

ΔΗΛΩΣΙΣ. Ἐνεκα πληθώρας ὕλης, ἡ συνέχεια τοῦ μυθιστορηματός μας ἡ «Βασίλισσα Μαργκό» μετὰ τῶν ὀνομάτων τῶν λυτῶν καὶ τῆς ἐγκρίσεως τῆς συνεργασίας θὰ δημοσιευθῶσιν εἰς τὸ προσεχές.

Πωλεῖται οἰκίπεδον μεγάλης ἐκτάσεως εἰτε ἀλόκληρον εἰτε κατὰ τμήματα, κείμενον ἐν Π. Φαλήρῳ. Πληροφορία παρὰ τῷ δικηγῶρ κ. Θ. Φαρμακοπούλῳ, Πανεπιστημίου 55, ὥρα 8-10 π.μ.

ΤΑ ΜΕΓΑΛΑ ΔΩΡΑ ΤΗΣ "ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΗΣ"

Ἡ «Εἰκονογραφημένη» θέλουσα νὰ σημειώσῃ καὶ ἕνα νέον σταθμὸν, ἀπεφάσισε προβαίνουσα εἰς μίαν μεγάλην θυσίαν νὰ δωρήσῃ εἰς τοὺς ἀναγνώστας τῆς ἕνα δῶρον, τὸ ὁποῖον θὰ πάρῃ ἐκείνος ποῦ θὰ ἐννοηθῇ ὑπὸ τῆς τύχης.

Τὸ δῶρον αὐτὸ τῆς «Εἰκονογραφημένης» εἶναι ἐν αὐτοκίνητον τῆς φημισμένης μάρκας «Peugeot» ἀξίας πραγματικῆς: 4500 δρ. καινούργιος καὶ πολυτελέστατον. Τὸ αὐτοκίνητον αὐτὸ κάθε ἀναγνώστης μας μπορεῖ νὰ τὸ ἴδῃ εἰς τὸ γκαράζ αὐτοκινήτων τοῦ κ. Π. Βλασοπούλου ἐπὶ τῆς ὁδοῦ Σωκράτους 26.

Κάθε ἀναγνώστης τῆς «Εἰκονογραφημένης» ἔχει δικαίωμα νὰ ἀποκόπη καθ' ἑβδομάδα καὶ νὰ ἀποστέλλῃ εἰς τὴν «Διεύθυνσιν τῆς Εἰκονογραφημένης» τὸ εἰδικὸν δελτίον συμμετοχῆς μέχρως ὅτου συμπληρωθῇ ὁ ἀριθμὸς τῶν 52 δελτίων.

Ἐντὸς τοῦ φακέλλου θὰ ὑπάρχῃ μεθ' ἐκαστοῦ «δελτίου συμμετοχῆς» καὶ τὸ ὄνομα καὶ ἡ διεύθυνσις τοῦ ἀποστέλλοντος. Ἐκαστον δελτίον πρέπει νὰ συνοδεύεται ἀπαραίτητως μὲ ἕνα 10λεπτον ἀσφράγιτον γραμματόσημον.

ΣΥΜΜΕΤΟΧΗ ΕΙΣ ΤΑ ΜΕΓΑΛΑ ΔΩΡΑ ΚΥΡΙΑΚΗ 7 ΑΥΓΟΥΣΤΟΥ 1916 — ΑΡΙΘ. 16

Οἱ συνδρομηταὶ τῆς μηνιαίας «Εἰκονογραφημένης» δὲν δύναται νὰ συμμετάσχουν τοῦ διαγωνισμοῦ.

Οἱ συνδρομηταὶ τῆς ἐβδομαδιαίας «Εἰκονογραφημένης» ἔχουν τὸ δικαίωμα νὰ συμμετάσχουν εἰς τὰ δῶρα μας, χωρὶς νὰ ἀποστέλλουν δελτία καὶ γραμματόσημα. Ἐξαιροῦνται οἱ γινόμενοι συνδρομηταὶ κατόπιν βραβεύσεως, οἵτινες ὑποχρεοῦνται νὰ συμμορφωθοῦν μὲ πάντα τοὺς ἀνωτέρω ὁρους.

Β' ΣΕΙΡΑ ΟΙ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΙ ΜΑΣ Ἀριθ. 6.

Ποῦ εἶναι ὁ γέρον, ποῦ εἶδε τροφὴν εἰς τὰ πτηνά: Λύσεις γίνονται δεκταὶ μέχρι τῆς ἐσπέρας τῆς μεταπροσέχους Τρίτης 16 Αυγούστου, συνοδευόμεναι ὑπ' ἑνὸς δεκαλέπτου γραμματοσήμου καὶ τοῦ σχετικοῦ δελτίου.

ΔΕΛΤΙΟΝ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΩΝ Β' ΣΕΙΡΑ.—ΚΥΡΙΑΚΗ 7 ΑΥΓΟΥΣΤΟΥ 1916

Α' Βραβεῖα ὄρισθησαν τρία διὰ κλήρου. Ὁ πρῶτος ἐξαχθισόμενος λαχνὸς θὰ λάβῃ 1 ἐτησίαν συνδρομὴν τῆς μηνιαίας «Εἰκονογραφημένης» καὶ τῆς ἐβδομαδιαίας ἐκδόσεως καὶ ἕν τετραδράχμιον λαχείου τοῦ Ἐθν. Στόλου. Ὁ δεύτερος μίαν ἐτησίαν συνδρομὴν τῆς μηνιαίας «Εἰκονογραφημένης» καὶ ἕν ἡμερολόγιον Ἑγκυκλοπαιδικῶν Βρετοῦ. Καὶ ὁ τρίτος μίαν ἐτησίαν συνδρομὴν τῆς ἐβδομαδ. «Εἰκονογραφημένης» καὶ ἕν Ἑγκυκλοπαιδικὸν ἡμερολόγιον Βρετοῦ.

Β' Βραβεῖα. Εἰς τὸ τέλος τῆς σειράς θὰ γίνῃ δεύτερα κλήρωσις μετὰξὺ ἐκείνων, οἵτινες ἔλυσαν ὁλοῦς τοὺς διαγωνισμοὺς τῆς σειράς, ἢ ἐν ἑλλείψει τούτων, ἐκείνων, οἵτινες ἔλυσαν τοὺς περισσοτέρους. Τὰ βραβεῖα τῆς δευτέρας αὐτῆς κληρώσεως θὰ δημοσιευθῶσιν εἰς τὸ τέλος τῆς σειράς.

ΚΑΤΑΧΩΡΗΣΙΣ (Πρὸς 5 λεπτὰ ἢ λέξεις)

Ἡ «Εἰκονογραφημένη» ὑπὲρκοῦσα εἰς ἐπανεπιλημμένας παρακλήσεις τῶν ἀναγνώσταιν τῆς, ἀνοίγει ἀπὸ σήμερον στήλην καταχωρήσεων, εἰς ἣν θὰ δημοσιεύωνται ποιήματα ἀνταλλαγῆ Κάττ-Ποστὰλ γραμματοσήμων κ. λ. π. ἐφ' ὅσον δὲν θεωροῦνται ὡς ἐπιλήμμη ἢ θίγοντα ὀρισμένα πρόσωπα ἀμέσως ἢ δι' ὑπαινυγμῶν.

ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑ ΤΩΝ ΑΝΑΓΝΩΣΤΩΝ

Πολλοὶ ἐκ τῶν συνδρομητῶν καὶ ἀναγνώσταιν μας, ἐπέσταν ἀπὸ τοῦ πρώτου φυλλαδίου νὰ μᾶς ἀποστείλουν ὕλην πρὸς δημοσίευσιν καὶ ἄλλοι καθημερινῶς μᾶς ἐρωτοῦν δι' ἐπιστολῶν ταν ἐάν ἔχουν τὸ δικαίωμα νὰ ἀποστέλλουν ὕλην καὶ ἐάν θὰ δημοσιεύωμεν αὐτήν. Εἰς πάντας τούτους καὶ εἰς ὅσους θὰ μᾶς ἐρωτήσουν εἰς τὸ μέλλον, ἀπαντῶμεν τὰ ἑξῆς: Κάθε συνδρομητὴς ἢ ἀναγνώστης τῆς «Εἰκονογραφημένης» ἔχει δικαίωμα καὶ δύναται νὰ ἀποστέλλῃ πρὸς δημοσίευσιν ὕλην, ἣτις θὰ δημοσιεύεται, ἐφ' ὅσον ἐγκρίνεται ὑπὸ τῆς ἐδικῆς πρὸς τοῦτο ἐπιτροπῆς.

Ἡ ἀποστέλλοντες ὕλην πρέπει νὰ καταβάλλεται φροντίς νὰ εἶναι γραμμένη ἐπάνω εἰς τὸ ἄκρον, εἰς τὴν γλώσσαν καὶ μὲ τὸν τρόπον μὲ τὸν ὁποῖον γράφεται ἢ ἐν γένει ὕλη τῆς «Εἰκονογραφημένης».

Νὰ εἶναι σύντομος καὶ νὰ μὴ καταλαμβάνῃ περισσοτέρον τῶν 10-15 χειρογράφων κοινῶν χά-ου, ὅχι φιλογραμμένων, διότι ὁ χώρος τὸν ὁποῖον διαθετοῦμεν δὲν μᾶς ἐπιτρέπει νὰ κρατῶμεν καὶ ἄλλας συνεχείας ἐκτὸς τῶν ὑπαρχουσῶν ἡδη. Δέον νὰ καταβάλλεται πᾶσα φροντίς ὅπως ἡ ἀποστέλλομένη ὕλη νὰ εἶναι κομμογραμμένη, νὰ ἔχῃ κάποιο ἐνδιαφέρον καὶ διὰ τοὺς ἄλλους ἀναγνώστας τοῦ περιοδικοῦ, ἐκτὸς ἀπὸ τὸν στέλλοντα, νὰ εἶνε πρωτότυπος ἢ μεταφραστικὸς γνωστοῦ ἔργου. Ἐν περιπτώσει μὴ ἐκπληρώσεως τῶν ἀνωτέρω ὁρων, ἡ στέλλομένη ὕλη θὰ ἀπορρίπτεται.

Νὰ εἶναι ἀποστέλλοντες ὕλην ἐπιθυμῆ νὰ ἔχῃ τὴν κρίσιν τῆς ἐπιτροπῆς ἐπ' αὐτῆς, δέον νὰ ἀποστέλλῃ εἰκοσάλεπτον ἀσφράγιτον γραμματόσημον, τὸ ὁποῖον θὰ διατίθεται διὰ τὴν κριτικὴν ἐπιτροπὴν. Καὶ ἐν τῷ αὐτῷ περιτῶσι θὰ λαμβάνῃ ἀπάντησιν εἰς τὴν ἰδιαιτέραν στήλην καὶ ἂν ἀκόμη δὲν ἐγκρίθῃ ἢ ὕλη του, ποῖα λάθη ἔχει, ποῦ πρέπει νὰ προσέχῃ, ποῖα προσόντα παρουσιάζει κλπ.

Οἱ ἀποστέλλοντες θὰ βλέπωσι μετὰ μίαν ἑβδομάδα ἀπὸ τῆς παρελεύσεως τῆς ἡμέρας τῆς ἀποστολῆς, εἰς τὴν ἀλληλογραφίαν, ὅτι ἡ ὕλη των ἐλήφθη. Εἰς τὸ ἀμέσως δὲ ἐπόμενον φύλλον θὰ εἰδοποιῶνται ἐν τῇ οἰκίᾳ στήλῃ τῆς ἐγκρίσεως ἂν τὰ ὑπ' αὐτῶν σταλέντα ἐνεκρίθησαν ἢ ὄχι. Εἰς τοὺς ἀποστολεῖς των μὴ ἐγκρινόμενων, ἐάν δὲν ἐπιθυμῶσι νὰ ἔχουν ἰδιαιτέραν ἀπάντησιν καὶ κρίσιν δὲν θὰ γίνονται ἰδιαιτέρα ἀπάντησις θὰ ἐννοῶσι δὲ τὴν μὴ ἐγκρίσιν τῆς ὕλης των ἐκ τῆς μὴ ἀναγραφῆς τούτου ἐν τῇ σχετικῇ στήλῃ.

ΝΕΑΙ ΘΕΡΑΠΕΙΑΙ

ΕΝ Τῷ ΗΛΕΚΤΡΟΘΕΡΑΠΕΥΤΗΡΙῷ

Χ. ΠΡΑΠΟΠΟΥΛΟΥ Τ. ΥΦΗΓΗΤΟΥ

Θεραπεύονται τὰ νευρικά νοσήματα. Ἡ ἐπιληψία (σεληνιασμός) εἰδικῶς, ἀποτελέσματα θαυμαστά 12 ἐτῶν. Κέκνηται τὸ τελειότερον Ἠλεκτροθεραπευτήριον τῆς Ἀνατολῆς διὰ τὴν θεραπείαν τῆς Ἀρτηριοσκληρώσεως, Ἀρθριτιδος κλπ. καὶ τὸ τελειότερον σύστημα Ἀκτίνων Ραίντγκεν.—Ὀδὸς Πειραιῶς 10. Τῆς ἀνικανότητος καὶ ἐκπεσματώσεως ἰδία δόσις θεραπείας μὲ ἐκπληκτικὰ ἀποτελέσματα.

Τὰ Ὄφθαλμικὰ νοσήματα
Θεραπεύονται ἐν τῇ νέᾳ τελειᾷ κλινικῇ τοῦ ὀφθαλμολόγου
Σπύλιου Ι. Χαραμῆ
Τ. ὕψηλοῦ Ὄφθαλμολόγου Σχολῆς Παρισίων κ.λ.π.
Ἀθήνα 27 ὁδὸς Μενάνδρου 27 Τηλέφωνον 654

ΑΡΤΕΜΙΣ ΔΗΜΗΤΡΙΟΥ, ΔΙΠΛΩΜΑΤΟΥΧΟΣ ΜΑΙΑ
ΟΔΟΣ ΜΕΝΑΝΔΡΟΥ 77

ΓΕΛΟΙΟΓΡΑΦΙΚΗ ΣΕΛΙΣ

"Όπισθεν τίνος όχνηροῦται ό στρατηγός Σεράιγ εις την Μακεδονίαν.